

Sigma Force čelí hrozbě, která může zahubit celé lidstvo...

JAMES ROLLINS

SEDMÁ POHROMA

Nebezpečí ukryté na stránkách Bible ohrožuje současný svět...

SEDMÁ POHROMA

JAMES ROLLINS

SEDMÁ POHROMA

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2016 by James Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Seventh Plague*

(First published by HarperCollins Publishers, New York, 2016)

přeložil © 2017 Zdík Dušek

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2017 Bohumil Fencel

První vydání v českém jazyce

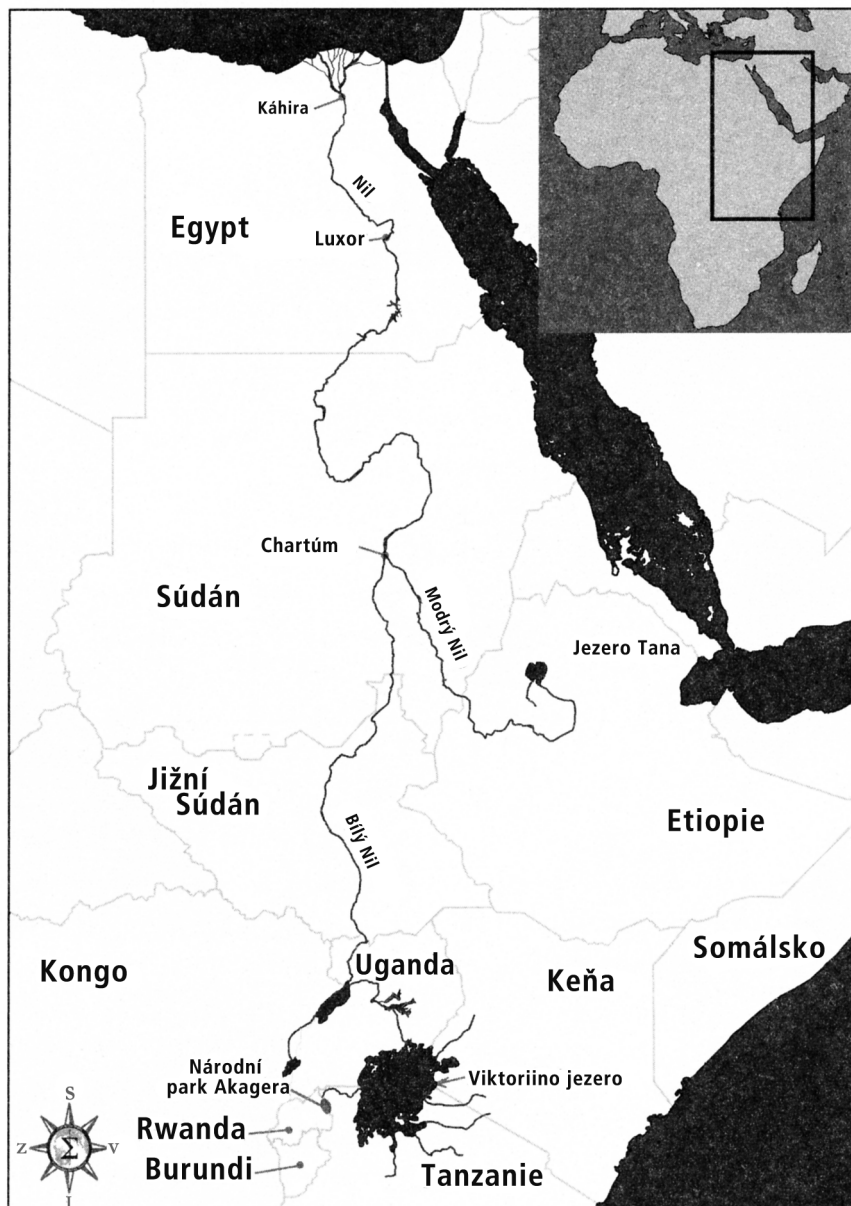
ISBN 978-80-750-7953-4 (PDF)

*Děkuji mamce a tátovi, Ronaldu a Mary Ann,
za inspiraci, za jejich neochvějnou podporu
i za celoživotní příklad, jak milovat...
Teď jsou opět spolu, navěky v pokoji.*

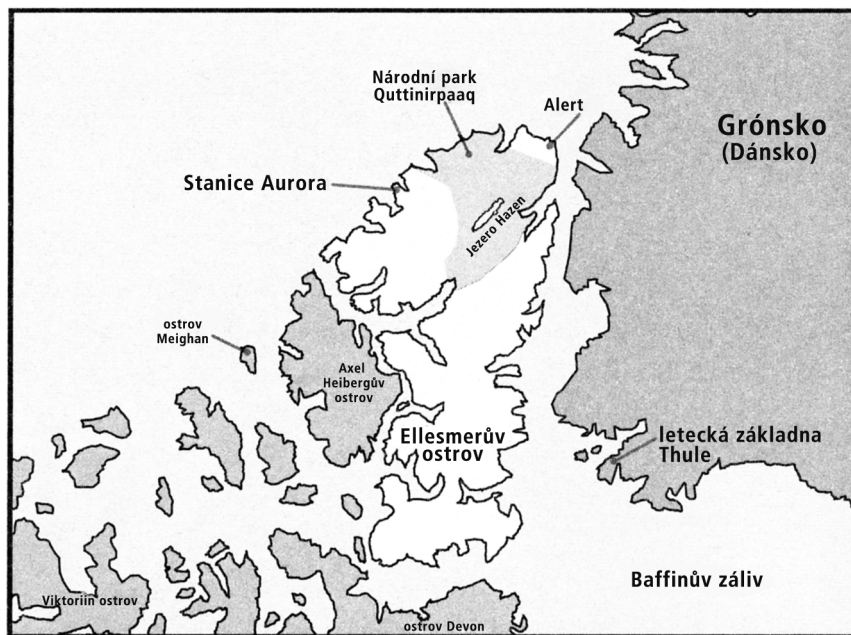
PODĚKOVÁNÍ

Tuto knihu pomáhala vylepšit celá řada lidí – svou podporou, nápady, kritikou, povzbuzováním a především trvalým přátelstvím. Děkuji své stmelené skupině recenzentů, houfu čtenářů, kteří plní roli mých prvních redaktorů a kteří se mě nerozpakují tlačit k lepšímu výkonu: Sally Anne Barnesové, Chrise Croweovi, Lee Garrettovi, Jane O'Rivaové, Dennymu Graysonovi, Leonardu Littleovi, Judy Preyové, Caroline Williamsově, Christianu Rileyovi, Todu Toddovi, Chrise Smithovi a Amy Rogersové. Jako vždy patří zvláštní poděkování Steveu Preyovi za vynikající mapy... a Davidu Sylvianovi za to, že za všech okolností vykračuji tou nejlepší nohou... a Cherei McCarterové za plno úžasných historických i přírodovědných informací, jež najdete na následujících stránkách! A samozřejmě i všem v nakladatelství HarperCollins za to, že mi neustále kryli záda, zejména Michaelu Morrisonovi, Liate Stehlikové, Danielle Bartlettové, Kaitlin Harriové, Joshi Marwellovi, Lynn Gradyové, Jeanne Reinaové, Richardu Aquanovi, Tomu Egnerovi, Shawn Nichollsové a Aně Marii Allessiové. Nakonec pochopitelně děkuji lidem, kteří se podíleli na všech úrovních tvorby nové knihy: editorce Lysse Keuschové a její kolegyni Priyance Krishnanové i agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi (i jeho dceři Heather Barorové). A jako vždy musím zdůraznit, že všechny případné omyly ve faktech či detailech, jichž snad není mnoho, padají výhradně na mou hlavu.

NILSKÉ ÚDOLÍ

POZNÁMKY Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

Mojžíš řekl lidu: „Pamatujte na tento den, kdy jste vyšli z Egypta, z domu otroctví. Hospodin vás odtud vyvedl pevnou rukou...“

Exodus, 13:3

Jen málo biblických příběhů je tak drásavých a tak často se připomíná – v knihách i ve filmech – jako příběh Mojžíšův. Od osudové záchrany, kdy jako novorozenec připlul v rákosovém koši do rukou faraonovy dcery, po pozdější střetnutí se synem téhož faraona se Mojžíš stal legendární postavou. Aby osvobodil Židy z otroctví, seslal na Egypt deset ran a nakonec nechal rozeštípnout moře a vedl svůj lid čtyřicet roků po poušti. Během té doby mu taky přinesl deset přikázání jako vzor nového systému zákonů.

Ale stalo se cokoliv z toho doopravdy? Většina historiků, dokonce i věřících, považuje Druhou knihu Mojžíšovu (Exodus) za báji a za morální lekci spíš než za historickou pravdu. Skeptičtí archeologové upozorňují na neexistenci egyptských záznamů o jakékoli sérii pohrom nebo o hromadném odchodu otroků, zejména v časovém období naznačeném v Bibli.

V poslední době však objevy podél Nilu vedou k domněnce, že taková skepse je možná mylná. Skutečně existují doklady podporující Mojžíšův příběh, velký odchod z Egypta, zázraky a kletby? Mohlo se skutečně odehrát deset ran egyptských? Překvapivé odpovědi na těchto stránkách jsou založeny na faktech pevných tak jako jméno *Israel* vytesané do stély Merenptaha, syna Ramesse Velikého.

A pokud opravdu došlo k egyptským ranám, nemohlo by k nim dojít znovu, tentokrát v celosvětovém měřítku?

Děsivá odpověď zní... *ano*.

POZNÁMKY Z PŘÍRODOVĚDNÝCH ZÁZNAMŮ

Podnebí je to, co čekáme, počasí je to, co dostaneme.
připisováno Marku Twainovi

V poslední době stoupá teplota po celém světě – a nejen v rámci globálního oteplování, ale taky v rámci debaty o klimatické změně. Otázka *Je klimatická změna skutečná?* se nedávno posunula – dnes se ptáme: *Co ji způsobuje a dá se proti tomu něco dělat?* I mnozí bývalí skeptikové uznávají, že se na naší planetě něco děje – celosvětově tají ledovce, grónské zalednění nebývalou rychlostí ustupuje a oceány se zahřívají. Přibývá extrémních výkyvů počasí, od úporných such po rozsáhlé záplavy. Podle zpráv z února 2016 Aljaška prožila druhou nejteplejší zimu v záznamech, s teplotami o více než pět stupňů Celsia nad průměrem, a družicové měření polární ledové čepičky v květnu téhož roku odhalilo, že ustoupila na vůbec nejmenší rozlohu.

Hrozivější otázka, kterou se zabývá tento román, však zní: *Jaké bude pokračování?* Odpověď je překvapivá a příliš se o ní nemluví, ačkoliv stojí na konkrétních důkazech a vědě a –, což vás možná ohromí nejvíc – už k tomu v minulosti došlo. Ať jste tedy věřící nebo skeptik, varování je jasné. Je načase odhalit šokující pravdu o budoucnosti naší planety.

Hospodin dále řekl Mojžíšovi: „Vyzvi Árona: Vezmi svou hůl a vztáhni ruku nad egyptské vody, nad průplavy, nad říční ramena, nad jezera, vůbec nad všechny nahromaděné vody. Stanou se krví. V celé egyptské zemi bude krev, i ve džbereg a džbánech.“

EXODUS, 7:19

Popírání není jenom název egyptské řeky.

MARK TWAIN

JARO 1324 PŘ. N. L.
NÚBIJSKÁ POUŠŤ, JIŽNÍ EGYPT

Velekněžka klečela nahá v písku. Věděla, že je čas. Zlověstných znamení přibývalo, až se změnila v jistotu. Na západě stoupala ke slunci písečná bouře a proměňovala modré nebe v prašnou temnotu, sršící blesky.

Nepřítel je skoro u nich.

Sába si v rámci příprav oholila všechno tělní ochlupení včetně obočí nad namalovanými očima. Vykoupala se ve vodách po obou stranách, ve dvou přítocích, jež vytékaly z hlubší poušti, proudily k severu a splývaly na tomto posvátném soutoku, aby vytvořily mohutnou řeku, již dávní králové, Hyksosové, nazvali *Nachal*. Představila si její klikatý tok kolem Luxoru, Théb a Memfisu cestou k velkému modrému moři, které se rozkládalo za úrodnou říční deltou.

Sama tu oblast sice nikdy neviděla, ale slyšela o ní vyprávět.

O našem starém domově, o zelených pláních, palmách a životě, jemuž vládnou pravidelné záplavy Nachalu...

Právě z této země Sábin lid před více než sto lety uprchl, aby unikl časům moru, hladu a smrti, pronásledován faraonem, nyní už dávno mrtvým. Většina ostatních kmenů z delty hledala útočiště v pouštích na východě, dobyla tamější země a vytvořila si vlastní království – ale její kmen žil dál na jihu proti toku řeky, poblíž vesnice Džeba v hornoegyptském okrsku *Wetjes-Hor*, známém jako Horův trůn.

V časech temnoty a smrti se její kmen vydal proti proudu řeky, mimo dosah egyptského království do Nubijské pouště. Patřili k němu učenci a písaři, kněží a kněžky, strážci velkého tajemství. Stáhli se do liduprázdné rozlohy Núbie, aby svoje znalosti chránili v rušných dobách po morových ranách, kdy Egypt trpěl a padl pod nájezdem cizinců z východu, divokých bojovníků s rychlejšími válečnými vozy a silnějšími bronzovými zbraněmi, kteří dobyli oslabená egyptská města téměř bez jediného vystřeleného šípu.

Ona temná doba se však chýlila ke konci.

Egypt byl opět na vzestupu, vyhnal dobyvatele, stavěl pomníky čtým vítězstvím a rozšiřoval svou moc i tímto směrem.

„*Hemet nečer...*“, zašeptal za ní její núbijský pomocník – mladík jménem Tabor. Snad vycítil její neklid, nebo se jí jen snažil připomenout její roli *hemet nečer*, Boží služebnice. „Už musíme jít.“

Sába to dobře chápala a vstala.

Tabor ustaraně upíral oči k bouři na západě, ale Sába si všimla proužku dýmu na severu, který označoval zkázu města u pátého nachalského kataraktu – posledního místa dobytého egyptským vojskem. Zanedlouho armáda dospěje k tomuto velkému soutoku.

Předtím musí Sába a ostatní členové jejího kmene skrýt to, co chránili více než století, zázrak, jakému není rovno: boží požehnání, lék skrytý v jádru kletby.

Postup Egyptanů podél řeky a jejich pohlcování jednoho města po druhém si vyžádaly přípravy, které probíhaly posledních tisíc dní – většinou se jednalo o očistné rituály, které měly Sábu a její řád přichystat, aby se staly nesmrtelnými nádobami pro boží požehnání.

Sába prošla proměnou jako poslední – předtím navedla na tuto cestu mnohé bratry a sestry. Stejně jako ostatní poslední rok nejedla žádné proso ani obilí a živila se jen oříšky, bobulemi, stromovou kůrou a čajem z pryskyřice, kterou sem dopravovali z dalekých zemí. Během roku jí tkáně přišchly ke kostem a prsa i hýždě jí zažloutly a povisly. Vstoupila sice teprve do třetí dekády života, ale při chůzi potřebovala pomoc Taborových silných zad a paží. Musel jí pomoci i s přetažením lněného roucha přes hlavu.

Cestou od soutoku Sába sledovala, jak se k nim nezadržitelně valí písečná bouře s krajkami blesků šlehajících mračny prachu. Vnímala energii, jež proudila pouští. Cítila ji ve vzduchu, vnímala, jak jí přejíždí po kůži. Dá-li Bůh, vanoucí písky pomohou zakrýt její dílo a pohřbít je pod dunami.

Nejdřív se ale museli dostat ke vzdáleným kopcům.

Soustředila se na jednotlivé kroky. Obávala se, že čekala u řeky příliš dlouho. Když s Táborem došla do hluboké rokle mezi dvěma kopci, bouře je dohnala, vyla jim nad hlavami a bičovala jim každý odhalený kousek kůže žhavým pískem.

„Pospěš, má paní,“ pobízel ji Tabor a nakonec ji přímo zvedl. Sába cítila, jak se špičky jejích nohou dotýkají písku a vyrývají do něj nerozluštitelné hieroglyfy s úpěnlivou prosbou.

Nesmím selhat...

Prošli temným dveřním otvorem a pospíchali dlouhou, příkrou chodbou k nádheře vytesané do pískovce pod nimi. Cestu jim osvětlovaly pohodně, v jejichž záři se po okolních stěnách přelévaly stíny. Světlo postupně odhalovalo to, co tu bylo ukryto, dílo umělců a učenců, již na něm spolupracovali více než sedm desítek let.

Tabor jí pomohl podloubím z velkých kamenných zubů a po ploše jazyka vytesaného do nejmenších detailů. Místnost před nimi se rozdělovala do dvou chodeb: jedna procházela skálou ke kamennému žaludku dole, druhá, lemovaná malými prstenci, vedla do rozsáhlé hrudní dutiny.

Co nejrychleji zamířili do druhé chodby.

Sába si představila podzemní komplex, vyhloubený tak, aby připomínal vnitřní orgány postavy, jedné z těch, jejichž pozůstatky jsou pohřbené pod těmito kopci. Dílo nemělo žádný povrch – jeho kůži představoval samotný svět –, ale autoři vytesali do pískovce i ty nejmenší podrobnosti lidských vnitřností od jater a ledvin po močový měchýř a mozek.

Její kmen si pod těmito kopci vytvořil vlastního kamenného boha, dostatečně velkého, aby si v něm zařídili domov a využili jeho tělo jako nádobu k ukrytí toho, co bylo třeba uchovat v bezpečí.

Jako to teď musím udělat i já... učinit ze svého těla chrám velkého božského požehnání.

Tabor ji dovedl k místu, kde se chodba lemovaná prstenci znovu dělila do dvou menších tunelů, stejně jako se dýchací trubice dělí v její vlastní hrudi. Zatočil s ní do levé chodby, v níž mírně sklonili hlavu pod oblý strop. Nemuseli však chodit daleko.

Světlo pochodní se před nimi rozjasnilo a chodba vyústila do obrovského prostoru, zdánlivě podpíraného kamennými žebry, která se klenula vzhůru k páteři. Uprostřed místnosti spočívalo kamenné srdce, čtyřikrát vyšší než ona, vytvořené v dokonalé symetrii a s velkými zahnutými cévami, které z něj vějířovitě vystupovaly.

Podívala se na hrstku dalších núbijských sluhů, kteří vkleče čekali na její příchod.

Zahleděla se ke sloupoví zakřivených kamenných žeber. Mnoho výklenků mezi nimi bylo uzavřeno novými cihlami označujícími hrobky jejích bratrů a sester, těch, kteří ji předešli do budoucnosti. Představila si, jak zhrouceně sedí na židlích a jejich těla pomalu dokončují proměnu, aby se stala nádobami božského požehnání.

Já jsem poslední... vyvolená služebnice boží.

Odvrátila se od stěn, čelem ke kamennému srdci. Do jedné komory se otvírala malá dvířka.

Setřásla Taborovu ruku a poslední kroky ušla sama. Přistoupila ke dveřím, sklonila hlavu a vešla dovnitř. Když se narovнала, dlaní nahmátla studený kámen. V nitru na ni čekal stříbrný trůn, a když se na něj posadila, byl stejně ledový. U boku měla misku vytesanou z lazuritu, téměř po postříbřený okraj naplněnou vodou. Zvedla ji a položila si ji na hubená stehna.

Tabor se naklonil do dveřního otvoru. Bolestí nedokázal promluvit, ale jeho výraz byl jasně čitelný, plný smutku, naděje a strachu. Sábě se v hrudi vzedmuly stejné emoce – spolu s nemalými pochybami. Ale kývla na Tabora. „Začněme.“

Nad ostatními pocity v jeho obličejí zvítězil zármutek, ale i on na ni kývl a s úklonou se vzdálil.

Přistoupili ostatní sluhové a začali uzavírat vchod suchými cihlami z bláta a slámy. Tma kolem ní se prohlubovala, ale v posledním záblesku světla zvenku se podívala na misku ve svém klíně. Jasně viděla její tmavý lesk a šarlatový odstín. Věděla, co obsahuje. Vodu z Nachalu, z doby, kdy řeka byla kletbou proměněna v krev. Odebrali vzorek před celou věčností a její kmen ji uchovával – spolu s požehnáním skrytým v jeho temném srdci.

Po zasazení poslední cihly ztěžka polkla – najednou měla vyschlé hrdlo. Poslouchala, jak sluhové zvenku po cihlách rozstírají vrstvu bláta, a slyšela zrádný šramot způsobený tím, jak kolem základny srdce rozmísťují dřevo.

Zavřela oči. Věděla, co přijde.

Představila si, jak pochodně zapalují dřevo.

Správnost její představy brzy potvrdilo teplo, jež se šířilo kameny pod jejíma nohama. Vzduchu uvnitř srdce – už tak dusivému – netrvalo dlouho, než se ohřál taky. Veškerá vlhkost vyschla a unikla cévami vzhůru. Za chvíli měla pocit, že dýchá žhavý písek. Zalapala po dechu, když ji začala pálit chodidla. Stříbrný trůn se rozžhavil jako sežehnutý vrchol duny na letním slunci.

Přesto se nehýbala. Tou dobou už služebnictvo jistě opustilo tento podzemní svět a uzavřelo ho za sebou. Pod ochranou bouře opustí oblast, navždy zmizí a dovolí poušti, aby zahladila všechny stopy po přítomnosti tohoto komplexu.

Čekala a z očí jí kanuly slzy, které však vyschly dřív, než jí stačily stéct po lících. Rozpraskanými rty vzlykala bolestí a jistotou blížícího se konce. Vtom se ve tmě objevila měkká záře. Jejím zdrojem byla miska v jejím klíně a záře dodávala šarlatové tekutině ten nejjemnější lesk.

Sába netušila, jestli jde o halucinaci z bolesti, ale záře jí poskytla útěchu. Dodávala jí sílu na dokončení posledního úkolu. Zvedla misku ke rtům a napila se. Životodárná tekutina jí stekla vyprahlým hrdlem do sevřeného žaludku.

Když spustila prázdnou misku zpátky do klína, žár uvnitř kamenného srdce dosáhl trýznivé intenzity. Sába se však i přes bolest usmála – věděla, co v sobě uchovává.

Jsem tvá nádoba, můj Pane..., odted' až na věky.

21.34 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

2. BŘEZNA 1895

NEW YORK CITY

Tohle je lepší...

Samuel Clemens – známější pod literárním pseudonymem Mark Twain – s cílem na dosah vedl svého váhajícího společníka přes Gramercy Park. Na opačné straně ulice je lákalo plynové světlo ozařující sloup, portikus a kování Klubu hráčů. Oba muži byli členy tohoto exkluzivního zařízení.

Twain, lákaný příslibem smíchu, pití a dobré společnosti, odhodlaně kráčel dlouhými kroky nočním městem a nechával za sebou oblaka doutníkového dýmu. „Co říkáš, Nikolo?“ zavolal dozadu na svého kamaráda. „Podle kapesních hodinek a žaludku Hráči určitě ještě podávají večeři. A kromě toho bych si k tomu doutníku dal trochu brandy.“

Skoro o dvacet let mladší Nikola Tesla měl na sobě tuhý oblek, na loktech odřený do matného lesku. Pořád si uhlazoval tmavé vlasy a třešnil očima kolem sebe. Když byl nervózní jako teď, jeho srbský přízvuk byl stejně výrazný jako jeho knír.

„Samueli, příteli, je pozdě a já ještě musím dokončit nějakou práci v laboratoři. Cením si těch vstupenek do divadla, ale měl bych jít.“

„Nesmysl. Příliš práce z tebe dělá nudného člověka.“

„V tom případě je tvůj život mimořádně vzrušující, když ho vedeš s takovým množstvím volného času.“

Twain se na něj ohlédl a přehnaně si odfrkl. „Dovol, abych tě informoval, že pracuji na další knize.“

„Nech mě hádat,“ odpověděl Nikola s ironickým úsměvem. „Huck Finn a Tom Sawyer jsou v dalším maléru.“

„Kéž by se ti dva pacholci do nějakého dostali,“ zasmál se Twain tak hlasitě, až k sobě přitáhl pohled kolemjdoucího. „Aspoň bych mohl zaplatit věřitelům.“

Sice o tom nemluvil, ale vloni vyhlásil bankrot a předal všechna svá autorská práva manželce Olivii. V následujících dvanácti měsících měl vy-

razit na celosvětové přednáškové turné, aby pomohl se splácením svých dluhů.

Zmínka o penězích přesto pokazila atmosféru. Twain si v duchu vyčínil za to, že se o nich vůbec zmiňoval. Věděl, že se Nikola potýká s finančními těžkostmi jako on, ačkoliv jeho přítel byl opravdový génius a vševěd – vynálezce, elektrotechnik a fyzik. Twain strávil mnoho odpolední v Nikolově laboratoři na Jižní Páté avenue a oba muži se spřátelili.

„Možná jeden drink,“ připustil Nikola s povzdechem.

Vykročili přes ulici k portiku pod syčícími plynovými lampami, než ale dorazili ke vchodu, ze stínu se vynořila nějaká postava a zatarasila oběma cestu.

„Díkybohu,“ oddechl si muž, který je přepadl. „Váš vrátný mi řekl, že večer možná zajdete sem.“

Twaina nenadálé zjevení toho muže překvapilo, ale teď ho konečně poznal. Udiveně a radostně poplácal starého přítele po rameni. „Rád tě vidím, Stanley! Co tady děláš? Myslel jsem, že jsi pořád v Anglii.“

„Přijel jsem teprve včera.“

„Výtečně! Oslavme tedy tvůj návrat k našim břehům sklenkou nebo dvěma. Možná i třemi.“

Pokusil se oba muže odtáhnout dovnitř, ale Stanley ho zastavil na prahu.

„Jestli se nemýlím,“ řekl, „znáš se s Thomasem Edisonem.“

„Inu..., asi ano,“ odpověděl Twain váhavě – až příliš dobře si byl vědom třenic mezi Edisonem a svým dnešním společníkem Nikolou Teslou.

„Musím s ním probrat jednu naléhavou záležitost. Potřebuji mu něco ukázat – ten úkol mi svěřila Koruna.“

„Skutečně? To zní tajemně.“

„Třeba bych mohl pomoci já,“ nabídl se Nikola.

Jelikož se oba muži neznali, Twain je formálně představil – jako potenciální dohazovač tohoto zvláštního svazku. „Nikolo, tohle je Henry Morton Stanley – brzy už *sir* Stanley, dá-li se věřit drbům –, proslulý nejen jako badatel, ale taky tím, že našel Davida Livingstonea, kolegu cestovatele, který se ztratil uprostřed Afriky.“

„Ach,“ vydechl Nikola, „vzpomínám si, obzvláště na to, jak jste ho pozdravil. *Doktor Livingstone, předpokládám?*“

Stanley si povzdychl. „Takhle přesně jsem to neřekl.“

Twain se usmál a obrátil se k druhému příteli. „A tohle je Nikola Tesla, přinejmenším tak velký génius jako Edison, možná větší.“

Stanley vykulil oči. „No jistě. Měl jsem vás poznat.“

Jeho slova přitáhla do Nikolových bledých lící trochu barvy.

„Takže,“ začal Twain, „jaký strašlivý úkol ti Britská koruna zadala?“

Stanley si vlhkou dlaní prohrábl řídnoucí šediny. „Jak víš, Livingstone se ztratil v Africe, když hledal prameny Nilu. O to jsem se ostatně v minulosti pokoušel i já.“

„Ano, ty a mnoho jiných Britů. Zjevně je to pro vás úkol na úrovni hledání Svatého grálu.“

Stanley se zamračil, ale neohradil se.

Twain měl podezření, že snaha Britů nesouvisí ani tak s ukojením zeměpisné zvědavosti jako spíš s koloniálními ambicemi v Africe, ale projednou držel jazyk za zuby, aby neodehnal přítele dřív, než se vysvětlí tato večerní záhada.

„Proč tedy Britskou korunu zajímá pramen Nilu?“ zeptal se.

Stanley si ho přitáhl blíž a vylovil z kapsy nějaký předmět. Byla to skleněná ampule plná tmavé tekutiny. „Tohle se nedávno podařilo objevit v pozůstatosti Davida Livingstonea. Núbijský válečník, kterému Livingstone pomohl zachránit nemocného syna, mu věnoval prastarý talisman, nádobku zapečetěnou voskem a s vyrytými hieroglyfy. Tato ampule obsahuje malý vzorek vody z té nádoby, vody, která podle tvrzení toho domorodce pocházela přímo z Nilu.“

Twain pokrčil rameny. „Proč je to tak významné?“

Stanley o krok ustoupil a zvedl ampuli k plynové lampě. Tekutina pod mi-hotavým plamenem zářila sytě šarlatovým odstínem.

„Podle Livingstoneových dokumentů je ta voda údajně tisíce let stará. Prý ji nabrali v Nilu, když se voda proměnila v krev.“

„Proměnila v krev?“ zopakoval Nikola. „Jako ve Starém zákoně?“

Twain se usmál. Měl podezření, že se ho Stanley snaží vyprovokovat. Cestovatel věděl o jeho nechuti k organizovanému náboženství. Často na toto téma vzrušeně debatovali. „Takže tvrdíš, že tahle voda pochází z dob Mojžíšovy biblické rány, první z deseti, které seslal na Egyptany?“

Stanleyův výraz se nezměnil. „Vím, jak to zní.“

„To přece nemůže...“

„V Královské společnosti zemřelo dvacet dva lidí. Zahynuli, když poprvé otevřeli ten núbijský talisman, aby otestovali jeho obsah v laboratoři.“

Rozhostila se chvilka užaslého ticha.

„Jak zemřeli?“ zeptal se nakonec Nikola. „Otrávil se jedem?“

Stanley zbledl. Byl to muž, který bez mrknutí oka čelil divokým zvířatům, vysilující horečce i lidožroutským divochům. Teď však vypadal vyděšeně.

„Žádný jed.“

„Tak co?“ zeptal se Twain.

Stanley se smrtelnou vážností odpověděl: „Kletba. Mor z dávné minulosti.“
Sevřel ampuli v hrsti. „Toto je skutečně pozůstatek dávného božího hněvu poslaného na Egyptany – ale je to jen začátek, jestli nezastavíme to, co se chystá.“

„Co se dá udělat?“ zeptal se Twain.

Stanley se otočil k Nikolovi. „Musíte jet do Anglie.“

„Kvůli čemu?“ naléhal Twain.

„Zabránit další ráně.“

1. ČÁST

Mumifikace

1. kapitola

SOUČASNOST

28. KVĚTNA 11.32 VÝCHODOEVROPSKÉHO ČASU

KÁHIRA, EGYPT

Derek Rankin poznal z patologovy nervozity, že se něco děje. „Ukažte nám to tělo.“

Dr. Badáwí nepatrně kývl hlavou a pokynul k výtahu v márnici. „Následujte mě, prosím.“

Všichni vykročili. Derek se podíval na své dvě společnice a napadlo ho, jak zvládnou poslední kroky této ponuré cesty. Starší z obou žen, Safia al-Mázová, byla o hlavu vyšší než její mladší kolegyně Jane McCabeová. Jejich skupina dorazila ráno soukromým letadlem z Londýna, přistála na káhirském letišti a okamžitě se odebrala do zdejší márnice sídlící ve fádních modrých budovách vzdálených, co by kamenem dohodil, od Nilu.

Cestou za patologem Safia objímala mladší ženu, teprve jednadvacetiletou, kolem ramen, jako kdyby ji chtěla chránit.

Derek zachytil Safiin pohled a mlčky se jí zeptal: *Zvládne to Jane?*

Safia se zhluboka nadechla a přikývla. Byla jeho nadřízená, vrchní kurátorka Britského muzea. On sám nastoupil v muzeu před čtyřmi lety na pozici pomocného kurátora. Zabýval se bioarcheologií se zaměřením na zdraví dávných lidí. Zkoumáním stavu zubních, kosterních i tkáňových ostatků se snažil sestavit ucelenější obraz o fyzické kondici lidí v hluboké minulosti. Občas dokonce u konkrétních jedinců zjišťoval příčinu smrti. V předchozím zaměstnání na londýnské University College vyšetřoval různé epidemie včetně evropské Černé smrti nebo Velkého hladomoru v Irsku.

V Britském muzeu se momentálně věnoval analýze mumii získaných z míst kolem šestého nilského kataraktu, kde Súdán právě stavěl novou přehradu. Tato vyschlá oblast zůstávala téměř neprozkoumaná, ale vzhledem k nové stavební činnosti se Súdánská společnost archeologického výzkumu obrátila na Britské muzeum, aby jí britští odborníci pomohli zachránit místní archeologické poklady, než budou navždy ztraceny. Jen za posledních pár měsíců

se projektu podařilo uchovat významné množství skalního umění a vykopat a přestěhovat 390 bloků malé nubijské pyramidy.

Právě tento projekt je taky přivedl sem – mnozí ho považovali za prokletý, když před dvěma lety zmizel vedoucí expedice s celým týmem. Po několikaletém pátrání bylo jejich zmizení připsáno násilnému zločinu, patrně kvůli nestabilitě v oblasti po vzpouřích Arabského jara a následujícímu politickému chaosu. Polovinu výzkumné skupiny sice tvořili Súdánští, ale přesto nebylo moudré, aby se cizinci vypravovali do tak odlehklých míst zamořených lupiči a vzbouřenci. Uvažovalo se i o teroristickém činu, ale žádná skupina se k útoku nepřihlásila a nikdo ani nepožádal o výkupné.

Celým muzeem ztráta otřásla. Vedoucí týmu, profesor Harold McCabe – byť vzhledem ke své neústupné povaze nikoliv přímo milovaný – byl ve svém oboru uznávanou kapacitou. Právě profesorova účast na projektu přesvědčila Dereka, aby se připojil k záchranným snahám. McCabe byl Derekův školitel na UCL a dokonce mu pomohl získat grant.

Profesorova smrt tedy Dereka hluboce zasáhla – ale ne tak hluboce jako nejmladší členku jejich dnešní skupinky.

Díval se, jak Jane McCabeová nastupuje do výtahu. Haroldova dcera stála se založenýma rukama, pohled upřený tisíce kilometrů daleko. Derek postřehl na jejím čele a horním rtu nepatrné krůpěje potu. Venku bylo horko a klimatizace v márnici s tím nedokázala nic moc nadělat. Tušil nicméně, že pot nespočívá ani tak s teplotou jako spíš s tím, co dívka brzy uvidí.

Než se dveře výtahu zavřely, Safia se dotkla jejího lokte. „Jane, pořád můžete počkat tady nahoře. Zнала jsem vašeho otce dost dobře, abych ho zvládla identifikovat.“

Derek souhlasně přikývl a zvedl ruku před čidlo na dveřích, aby se nedopatřením nezavřely.

Jane ztvrdl pohled. „Musím tam jít,“ řekla. „Po dvou letech čekání na odpovědi ohledně otce i bratra nehodlám...“

Zlomil se jí hlas, což ji viditelně popudilo. Její starší bratr Rory doprovázel otce a zmizel se zbytkem výpravy, takže Jane zůstala na světě sama. Její matka zemřela před šesti lety po dlouhém boji s rakovinou vaječníků.

Jane stlačila Derekovu ruku dolů a dveře výtahu se zavřely.

Safia si mírně povzdychla – zjevně se smířila s dívčíným rozhodnutím.

Derek od Jane ani nečekal jinou reakci. Příliš se podobala otci: byla tvrdohlavá, umíněná a velice nadaná. Derek ji znal stejně dlouho jako jejího otce. Tehdy jako šestnáctiletá nastupovala na urychlený studijní program na stejně

univerzitě jako on. V devatenácti letech získala doktorát z antropologie a pokračovala jako výzkumný pracovník, aby šla v otcových šlépějích.

Což ji bohužel přivedlo až sem.

Zatímco kabina klesala, Derek si ženy prohlížel. Obě sdílely vášeň k dějinám, ale jinak snad ani nemohly být odlišnější. Na Safii byl jasně vidět původ z Blízkého východu: snědá pleť a dlouhé tmavé vlasy zpola ukryté pod volným šátkem. Oblečená byla neokázale do tmavých volných kalhot a světle modré blůzy s dlouhými rukávy. Měla ve zvyku mluvit jemným, tichým hlasem, ale snadno si zjednávala respekt. Její smaragdově zelené oči dokázaly v případě nutnosti muže přímo ochromit.

Jane na druhé straně do značné míry připomínala svého skotského otce. Rusé vlasy nosila ostříhané na mužské mikádo a její osobnost byla bohužel právě tak ohnivá. Derek slýchal historky o tom, jak zastrašovala kolegy z řad studentů a někdy dokonce i profesory, pokud s ní nesouhlasili. Rozhodně byla po otci, ale v jednom ohledu se velice lišili. Haroldova pleť se po desetiletích na pouštním slunci proměnila ve vrásčitou, tuhou kůži, zatímco Janeina byla bledá a hladká od let strávených v univerzitních knihovnách. Jedinou skvrnkou byly jemné pihy na nose a lících, které jí dodávaly dívčí vzezření, jež si mnozí pletli s naivitou.

Derek věděl své.

Kabina zastavila, dveře se otevřely a dovnitř pronikl štiplavý pach dezinfekce smísený se závanem rozkladu. Doktor Badáwí je odvedl do sklepní chodby s bílými betonovými stěnami a odřeným linoleem na podlaze. Kráčel rychle, zahalený do bílého pláště, který mu dosahoval ke kolenům. Očividně chtěl celou věc vyřídit co nejrychleji – ale něco ho taky zneklidňovalo.

Dospěl ke konci chodby a prošel plastovým závěsem, který odděloval malou místnost. Derek s oběma ženami ho následovali. Uprostřed místnosti stál jediný stůl z nerezové oceli a na něm pod nažehleným prostěradlem leželo tělo.

Ačkoliv Jane trvala na své přítomnosti, na prahu zaváhala. Safia zůstala s ní a Derek přistoupil s patologem ke stolu. Slyšel, jak za ním Jane šeptá, že je v pořádku.

Badáwí se ohlédl na obě ženy a nervózně vrazil do ocelové váhy visící vedle stolu. Zašeptal Derekovi: „Asi byste se měl podívat první. Možná není vhodné, aby tu byly ženy.“

Jane ho zaslechla a odpověděla na jeho skrytou misogynii. „Ne.“ Vykročila se Safii kupředu. „Potřebuju vědět, jestli to je můj otec.“

Derek v jejím výrazu četl víc. Chtěla odpovědi, nějaké vysvětlení let nejistoty a falešných nadějí. Především se ale potřebovala vyrovnat se svou ztrátou. „Ať to máme za sebou,“ pobídla Safia Badáwího.

Badáwí nepatrně přikývl a odhrnul horní polovinu prostěradla, pod nímž se objevil nahý trup.

Derek prudce vydechl a o krok couvl. Jeho první reakcí bylo odmítnutí. Tohle nemohl být Harold McCabe. Tělo na stole vypadalo jako mrtvola vyhrabaná po staletích z písku. Kůže naschla k ostrým obrysům obličejových kostí a žeber. Ještě podivnější byl její odstín: ořechově hnědý, skoro jako kdyby tělo někdo natřel fermeží. Po odeznění prvního šoku ale Derek zaznamenal prošedivělé vlasy a vousy a pochopil, že jeho prvotní dojem byl mylný.

Jane ho taky poznala. „Tati...“

Derek se ohlédl. Jane se v obličeji zračilo zoufalství a muka. Odvrátila se a zabořila hlavu do Safiiných prsou. Safiin výraz odrážel podobně hluboké zoufalství. Zнала Harolda déle než Derek. Zároveň však zmateně krabatila čelo.

Derek dokázal uhodnout důvod jejího údivu. Obrátil se na patologa: „Já myslel, že profesor McCabe byl ještě živý, když ho před deseti dny objevili.“

Badáwí přikývl. „Našla ho rodina nomádů, když klopýtal pouští zhruba kilometr od vesnice Rufaa.“ Vrhł účastný pohled na Jane. „Na voze ho dopravili do vesnice, ale zemřel dřív, než se k němu stačila dostat pomoc.“

„Časově to nedává smysl,“ namítla Safia. „Tyhle ostatky vypadají mnohem starší.“

Derek souhlasil – sám přece instinktivně zareagoval stejně. Obrátil pozornost ke stolu, zaujatý jinou záhadou. „Říkáte, že tělo profesora McCabea dorazilo především nákladním vozem a nikdo je nebalzamoval, jen ho zabalili do plastu. Bylo to snad chladírenské auto?“

„Ne. Ale dali jsme ho do chladicího boxu, jakmile dorazil do márnice.“

Derek se podíval na Safii. „Deset dní strávilo na horku, a přesto nevidím prakticky žádné stopy posmrtného rozkladu. Žádné otoky, žádná popraskaná kůže. Vypadá skoro zakonzervovaný.“

Jediným viditelným poškozením byl řez ve tvaru písmene Y od pitvy. Derek cestou z Londýna četl patologovu zprávu. Nepodařilo se zjistit příčinu smrti, ale nejpravděpodobnějšími viníky byly žár a dehydratace. Taková diagnóza nicméně nevysvětlovala z profesorova příběhu nic.

Kde byl celou tu dobu?

Safia zřejmě myslela na totéž. „Podařilo se vám od té nomádské rodiny do-

stat víc informací? Vysvětlil jim profesor McCabe, kde byl, než ho našli? Zmínil se o svém synovi nebo o ostatních?“

Badáwí sklopil oči k chodidlům. „Nic z jeho slov nedává smysl. Byl slabý, v deliriu a rodina, která ho našla, mluví jenom hovorovou formou súdánské arabštiny.“

„Můj otec mluvil plynně mnoha variantami arabštiny,“ ozvala se Jane.

„To je pravda,“ potvrdila Safia. „Jestli se mu podařilo něco sdělit před tím, než zemřel...“

Badáwí si povzdychl. „Tohle jsem do zprávy nepsal, ale podle jednoho z nomádů profesor McCabe tvrdil, že ho spolkl obr.“

Safia se zamračila. „Že ho spolkl obr?“

Badáwí pokrčil rameny. „Jak jsem říkal, byl vážně dehydrovaný a patrně v deliriu.“

„A nic jiného?“ naléhala Safia.

„Jenom jedno slovo, které cestou do vesnice opakoval pořád dokola.“

„Jaké slovo?“

Badáwí se podíval na dívku vedle Safie. „Jane.“

Při těch slovech Haroldova dcera ztuhla – vypadala raněně a ztraceně.

Zatímco ji Safia dál objímala, Derek využil chvilky k jemnému průzkumu těla. Prsty zkusil pružnost kůže. Připadala mu podivně ztlustělá, téměř tvrdá. Potom zvedl kostnatou ruku a podíval se na nehty, které měly podivně žlutý odstín.

Obrátil se na Badáwího. „Podle vaší zprávy jste v jeho žaludku našel řadu malých kamenů, všechny zhruba stejné velikosti a tvaru.“

„Ano. Velké přibližně jako křepelčí vejce.“

„A kousky něčeho, co je podle vás stromová kůra.“

„Správně. Předpokládám, že ho hlad dohnal ke konzumaci čehokoliv, co v poušti našel, snad aby utlumil křeče z vyhladovění.“

„Nebo je měl v žaludku z jiného důvodu.“

„Z jakého?“ zeptala se Safia.

Derek ustoupil. „Musím provést víc testů, abych potvrdil svoje podezření. Biopsii z kůže a rozhodně taky toxikologický rozbor obsahu trávicí soustavy.“ V duchu prošel seznam všeho, co chtěl udělat. „Nejdůležitější ale je sken mozku.“

„Co si myslíte?“ zatlačila na něj Safia.

„Podle stavu těla – starého vzhledu i podivně zakonzervovaných ostatků – se domnívám, že profesor McCabe byl mumifikován.“

Badáwí sebou trhl, dotčený a uražený. „Mohu vás ujistit, že nikdo tělo toho muže po smrti neznesevětil. Nikdo by si netroufl.“

„Špatně jste mě pochopil, pane doktore. Já si nemyslím, že byl mumifikován *po* smrti.“ Podíval se na Safii. „Ale ještě *před* ní.“

16.32

O pět hodin později se Derek skláněl nad sadou monitorů. Nad úrovní hlavy měl řadu oken, za nimiž byla místnost s přístrojem na magnetickou rezonanci, stolem a obrovským bílým tunelem.

Kvůli byrokratickým průtahům směli přepravit tělo profesora McCabea zpátky do Anglie až zítra, a tak se Derek snažil získat co nejvíc dat, než dojde k dalšímu rozkladu. Už odebral vzorky kůže a vlasů a nechal patologa zapečetit zvláštní obsah žaludku: kameny o velikosti křepelčích vajec a kousky, které vypadaly jako nestrávená stromová kůra. Badáwí taky zařídil použití přístroje na magnetickou rezonanci ve vedlejší nemocnici.

Derek studoval výsledky druhého skenu. Viděl parasagitální řez profesovou hlavou s laterálním průřezem lebky. Silný magnetismus a radiové vlny přístroje jasně vykreslily oblouk mozkovny, kostěný nosní můstek a očníce. Mozek uvnitř lebky však představoval beztvárovou šedou hmotu – nevypadal tak, jak by Derek za normálních okolností očekával.

„Tenhle obrázek vypadá ještě rozostřeněji než první,“ poznamenala Safia u jeho ramene.

Derek přikývl. Na prvním skenu se daly rozeznat aspoň nějaké podrobnosti mozkové struktury, jako bylo zvrásnění povrchových závitů a rýh. Derek, nespokojený, že postrádá další detaily, požádal o druhý sken, než se tělo vrátí do márnice. Tyto výsledky však ukazovaly ještě méně vnitřních rysů.

Derek se narovnal. „Nevím, jestli je problém s nastavením přístroje, nebo jestli už profesorův mozek podlehl posmrtnému rozkladu.“

„Co další sken?“

Derek zavrtěl hlavou a podíval se na prázdný přístroj. Profesorovo tělo už se vrátilo do márnice. „Naši nejlepší nadějí je zakonzervovat, co se dá, než rozklad postoupí. Požádal jsem patologa, ať odebere mozkomíšni mok a mozek, aby se dal uložit do formalínu k dalšímu zkoumání po návratu do Londýna.“

Safia ustaraně nakrabatila čelo. „Víš o tom Jane?“

„Získal jsem její svolení, než odjela do hotelu.“

Po provedení identifikace otcových ostatků a vyplnění patřičných formu-

lářů Jane ještě víc pobledla. Derek jí přesto řekl, co by chtěl provést za testy, než se tělo vrátí do Anglie na pohřeb. Jane souhlasila – chtěla odpovědi stejně jako on, možná ještě víc. Netoužila nicméně sledovat průběh testů na vlastní oči. I její stoické odhodlání mělo své hranice.

Safia si povzdychla. „To tedy asi znamená, že toho momentálně víc udělat nemůžeme.“

Derek si protáhl ztuhlá záda a přikývl. „Zajdu do márnice a ověřím si, že je všechno v pořádku. Vy byste se mohla zastavit u Jane a podívat se, jak...“

Přerušilo ho zvonění telefonu. Technik v místnosti zvedl sluchátko, krátce do něj promluvil a otočil se k Derekovi. „To je patolog. Chce s vámi mluvit.“

Derek se zamračil a převzal sluchátko. „Tady je doktor Rankin.“

„Musíte hned přijít,“ vyhrkl Badáwí udýchaně. V hlase mu znělo ohromení. „Tohle musíte vidět.“

Derek se pokusil položit pár otázek, ale Badáwí mu odmítl říct cokoliv dalšího, jen zdůraznil nutnost jeho okamžitého návratu do márnice. Derek nakonec zavěsil a objasnil celou situaci Safii.

„Jdu s vámi,“ řekla.

Oba vyšli z nemocnice a zamířili přes dva bloky k márnici. Po hodinách strávených uvnitř je oslepovalo slunce a horko se téměř nedalo vydržet. Každý nádech jako by mu sežehoval plíce.

Když přecházeli ulici plnou lidí, Safia klidně kráčela vedle něj a zdálo se, že jí žár nijak nevádí. „Dereku, zmínil jste se o tom, že máte nějaký nápad, co se Haroldovi stalo a jak vysvětlit zvláštní stav jeho těla. Co jste myslel tím, že ho mumifikovali ještě před smrtí?“

Derek se chtěl tomuto rozhovoru vyhnout a v duchu si vyčínil za to, že předtím vůbec něco říkal. Jeho slova zjevně jen prohloubila Janeinu úzkost, a dokud nezíská důkazy, neměl o tom začínat.

Cítil, jak rudne v obličeji, a ne od horka. „Je to jenom domněnka – a docela divoká. Nebylo rozumné, že jsem se o ní zmiňoval předčasně.“

„Přesto, povězte mi, o čem jste mluvil.“

Derek si povzdychl. „Říká se tomu automumifikace. Člověk úmyslně připraví svoje tělo tak, aby tkáně zůstaly po smrti zachovalé. Nejčastěji ji vidáme u mnichů na Dálném východě, konkrétně v Japonsku a Číně. Rituál je nicméně známý i u jistých kultů v Indii a asketických sekt na Středním východě.“

„Ale proč podstupovat něco takového? Zní to jako forma sebevraždy.“

„Naopak. Pro většinu účastníků se jedná o duchovní akt, o cestu k nesmrtnosti. Zachovalé ostatky těch, kteří prošli takovou proměnou, jejich sekty

uctívají. Mumifikovaná těla jsou údajně zázračné relikvie schopné propůjčovat věřícím zvláštní síly.“

Safia si přezíravě odfrkla.

Derek pokrčil ramený. „Nejde jenom o nějaké obskurní kulty. I katolíci věří, že zachovalost těla je jeden z důkazů svatosti.“

Safia se na něj podívala. „Jestli je to všechno pravda, jak člověk může sám sebe mumifikovat?“

„To je u různých kultur různé, ale najdeme několik společných rysů. Zprv jde o pomalý proces, který trvá roky. Začíná změnou jídelníčku, tím, že se člověk vyhýbá obilninám a jí jen speciální ořechy, borové jehlice, bobule a stromovou kůru bohatou na pryskyřici. Dávni protagonisté tohoto umění v Japonsku, známí pod označením *sokušinbutsu* neboli žijoucí Buddhové, dokonce nazývají svůj jídelníček *mokujikjo* neboli konzumace stromů.“

„Na tuhle myšlenku vás tedy přivedl patologův nález kůry v Haroldově žaludku?“

„A taky přítomnost těch malých kamenů. Rentgen u mumií *sokušinbutsu* taky odhalil v břiše kameny.“

„Ale jak cokoliv z toho zabraňuje po smrti rozkladu?“

„Má se za to, že jisté byliny, toxiny a pryskyřice, které tělo dlouhodobým požíváním přijímá, vykazují protimikrobiální účinky. Zabraňují růstu bakterií a v zásadě fungují jako přírodní balzám.“

Safia vypadala, že je jí z takového pomyšlení nevolno.

„Poslední krok postupu obvykle spočívá v tom, že se dotyčná osoba nechá zavřít v pohřební komnatě s malým otvorem, aby se umožnil přístup vzduchu. V Japonsku mnichové podstupující automumifikaci prozpěvovali a zvonili na zvon, dokud nezemřeli. Pak ti venku hrobku uzavřeli, počkali tři roky a zase ji otevřeli, aby zjistili, jestli ten mnich uspěl.“

„Aby zkontrolovali, jestli se tělo nerozložilo?“

Derek přikývl. „Pokud se nerozložilo, vykouřili ho kadidlem, aby ho zakonzervovali ještě víc.“

„A vy si myslíte, že Harold sám sobě udělal něco takového?“

„Nebo ho k tomu přinutili jeho věznitelé. Každopádně rituál nebyl doveden do konce. Odhaduji, že Haroldova mumifikace začala teprve před dvěma nebo třemi měsíci.“

„Jestli máte pravdu, důkaz, že mu někdo udělal takovou věc, nám může poskytnout vodítko ohledně toho, kdo unesl výzkumný tým.“

„A mohl by nám dát naději ohledně ostatních. Třeba je drží v zajetí a nutí je

podstupovat stejný pomalý proces. Včetně Janeina bratra Roryho. Pokud je najdeme dost rychle a poskytneme jim patřičnou péči, mohli by se zcela uzdravit.“

Safia na chvilku stiskla rty do úzké čárky, než se zeptala: „Myslíte, že dokážete určit druh stromu, ze kterého pochází ta kůra? Mohli bychom přesně stanovit místo, kde vězní ostatní.“

„To mě vůbec nenapadlo. Ale ano, je to možné.“

Tou dobou už dorazili k márnici a vystoupali po schodech k hlavnímu vchodu. Vzduch uvnitř mu připadal o čtyřicet stupňů chladnější. Přes vstupní halu k nim přispěchala drobná žena v zeleném pracovním úboru. Zjevně je poznala.

Kývla na Dereka i na Safii. „Doktor Badáwí mě poslal, abych vás zavedla přímo k němu.“

Než se stačila odvrátit, Derek postřehl strach, jenž jí zářil z očí. Možná jí hrůzu nahnal šéf, ale Derek měl podezření, že jde o něco jiného. Pospíchal za ní a uvažoval, co se zvrtilo.

Odvedla je ze schodů do jiné části márnice a do pozorovací místnosti s lavicemi, která nabízela výhled do laboratoře. Uprostřed stál stůl z nerezové oceli, nad kterým visela zářivka. Márnice i sousední nemocnice patřily pod lékařskou fakultu Káhirské univerzity a tohle očividně byla učebna pro studenty, v níž sledovali průběh pitev.

Momentálně byli jedinými diváky Derek se Safií a jejich doprovod. V laboratoři se kolem stolu hemžila skupinka lidí v pláštích a s obličejí schovanými pod papírovými rouškami. Badáwí si všiml jejich příchodu, zvedl ruku a přisunul si před zakrytá ústa bezdrátový mikrofon. Z malého reproduktoru nad oknem k nim dolehla jeho slova.

„Nevím, co to znamená, ale než budu pokračovat v odběru a konzervaci mozku, chtěl jsem, abyste viděli, co jsem našel. Dovolil jsem si to i nafilmovat.“

„Co jste našel?“ zeptal se Derek hlasitě. Žena, která je doprovázela, ukázala na interkom vedle okna. Derek k němu přistoupil a zopakoval otázku.

Badáwí pokynul svému týmu, ať ustoupí od stolu. Pod září halogenů leželo nahé tělo šedesátiletého archeologa, zakryté cudně malým hadříkem přes rozkrok. Druhá vlhká chirurgická rouška ležela na profesorově temenu. Stůl byl obrácený tak, aby lebka směřovala k oknu pozorovatelný.

„Už jsme odebrali vzorky mozkomíšního moku, jak jste žádal,“ vysvětlil Badáwí, „a právě jsme připravovali otvor, abychom odebrali mozek.“

Patolog odhrnul látku, aby ukázal, že jeho tým už oholil profesorovi vlasy a odřízl horní část lebky. Badáwí ji teď zvedl – po prvním otevření mozkovny ji zřejmě opatrně vrátil na místo.

Derek vrhl pohled na Safii, jestli jí nevádí sledovat takové postupy. Stála sice trochu ztuhle a ruce měla přitisknuté k pasu, ale necouvla.

Badáwí odložil na stranu temeno lebky a ustoupil. Pod zářivkami se leskly dvě odhalené šedorůžové hemisféry, potažené mozkovými plenami.

Derek považoval za nepochopitelné, že zde, odhalený zrakům světa, je zdroj geniality jeho učitele. Vzpomínal si na dlouhé rozhovory hluboko do noci, které se týkaly všeho možného od posledních vědeckých článků po fotbalová mužstva a jejich šance ve Světovém poháru. Profesorův smích připomínal řev raněného medvěda a dokázal se i podobně vztekat. Uměl však být i velice vlídný a jeho láska k manželce a oběma dětem neznala hranic.

To je teď všechno pryč...

Ze zamyšlení ho vytrhl Badáwího hlas z reproduktoru. Prvních několik slov mu uniklo. „... vidět. Byla čistě náhoda, že jsme si toho jevu všimli.“

Jakého jevu?

Badáwí kývl na jednoho ze svých lidí a muž zhasil zářivku nad stolem i obyčejná světla v místnosti. Derek musel několikrát zamrkat, aby uvěřil vlastním očím.

Safia se prudce nadechla – zjevně to viděla i ona.

Mozek v otevřené lebce Derekovy učitele mírně svítil do tmy narůžovělou září jako na začátku úsvitu.

„Předtím to bylo jasnější,“ poznamenal Badáwí. „Záře už odeznívá.“

„Co to způsobuje?“ zeptala se Safia. Vzala tu otázku Derekovi z úst.

Derek se to pokoušel pochopit. Vzpomněl si na dřívější rozhovor se Safií o tom, že jedním z cílů automumifikace bylo vytvořit nezničitelnou nádobu, nesmrtelný kalich schopný uchovávat zázraky.

Vidíme tady něco takového?

Safia se k němu otočila. „Žádné další testy. Musíme to tělo zabalit a uzavřít. Chci všechno připravit na okamžitý přesun do Londýna.“

Derek nad její náhlou strohostí zamrkal. Slyšel v jejím hlase naléhavost. „Ale ostatky profesora McCabea nesmíme přesunout dřív než zítra.“

„Zatahám za pár nitek,“ odpověděla Safia sebevědomě.

„Přesto,“ upozornil ji Derek, „ať se tu děje cokoliv, nic z toho jsem v životě neviděl. Budu potřebovat pomoc.“

Safia se otočila ke dveřím. „Někoho znám.“

„Koho?“

„Starého přítele, který mi dluží laskavost.“

2. kapitola

30. KVĚTNA 11.45 VÝCHODNÍHO LETNÍHO ČASU
WASHINGTON, D. C.

Painter Crowe seděl u stolu a zíral na přelud ze své minulosti.

Obrazovku vyplňoval obličej Safie al-Mázové. Naposledy ji viděl před deseti lety na Rub al-Chálí, „Pusté končíně“, rozsáhlé žhavé poušti Arábie. Vzdmula se v něm ozvěna dávných pocitů, zvláště když se usmála. V očích jí hrálo pobavení – i ona ho zjevně velice ráda viděla.

Poprvé se setkali, když byl Painter ještě terénní agent Sigma Force, tehdy nové agentury dosud vedené Painterovým učitelem Seanem McKnightem. Tuto tajnou skupinu – fungující pod záštitou DARPY, agentury pro výzkum a vývoj při ministerstvu obrany – tvořili bývalí příslušníci Speciálních sil, kteří prošli výcvikem na poli různých vědeckých oborů, aby mohli sloužit jako agenti DARPY.

O deset let později Painter Sigmu řídil – ale to nebyla jediná změna.

Safia si sáhla k uchu a odhrnula si za něj pramen tmavých vlasů. „To je novinka,“ řekla a chvilku nechala prsty u ucha.

Painter se dotkl stejného místa ve vlasech, sněhově bílého pramenu, důsledku traumatické události, jíž před časem prošel. Bílý pramen zůstal v ostrém kontrastu s jeho černými vlasy, jako bělostné pero zastrčené za uchem. Když nic jiného, aspoň zvyrazňovalo jeho původ – otec byl příslušník indiánského kmene Pequotů.

Povytáhl jedno obočí. „Předpokládám, že mám i pár vrásek navíc.“

Než stačil spustit ruku, Safia si všimla něčeho dalšího. „To je prsten?“

Painter se zazubil a zakroutil zlatým kroužkem. „Co na to říct? Někdo se konečně uvolil, že si mě vezme.“

„Šťastná žena, když má tebe.“

„Ne, to já jsem šťastlivec.“ Spustil ruku a zahleděl se na Safii. „Jak se má Omaha?“

Safia si povzdychla a obrátila oči v sloup. Doktor Omaha Dunn byl americký archeolog, který si získal náklonnost této úžasné ženy.

„Je se svým bratrem Dannym na vykopávkách v Indii. Už celý zatracený měsíc. Snažila jsem se mu dovolat, ale jako obvykle se zahrabal v končinách, kde spojení funguje jenom místy.“

„Tak proto mi voláš,“ řekl Painter a zatvářil se dotčeně. „Pořád jsem na druhém místě.“

„V tomhle případě ne.“ Zvážněla a do výrazu jí pronikly starosti. Z lehkého tónu přešla Safia k důvodu svého naléhavého telefonátu. „Potřebuju tvoji pomoc.“

„Jistě, cokoliv.“ Painter se v křesle narovnal. „Co se děje?“

Safia na chvíli sklopila oči, jako kdyby uvažovala, kde začít. „Nevím, jestli to víš, ale Britské muzeum dohlíželo na záchranný projekt v severním Súdánu.“

Painter si promnul bradu. *To zní povědomě, ale proč?* Vtom mu to došlo. „Nestalo se tam hned ze začátku nějaké neštěstí?“

Safia přikývla. „Jedna z prvních výzkumných skupin zmizela v poušti.“

Painter si vybavil, že o té záležitosti obdržel zprávu. „Jak si vzpomínám, všeobecně se mělo za to, že ta skupina narazila na vzbouřence a potkal ji špatný konec.“

Safia se zamračila. „To jsme si mysleli. Jenže před deseti dny se vedoucí týmu, profesor Harold McCabe, objevil. Vypotácel se z hloubi pouště a zemřel, než se stačil dostat do nemocnice. Trvalo skoro týden, než ho místní úřady identifikovaly podle otisků prstů. Já jsem se před dvěma dny vrátila z Egypta. Byl to můj drahý přítel a chtěla jsem doprovodit jeho tělo zpátky do Londýna.“

„Upřímnou soustrast.“

Znovu sklopila oči. „Taky jsem tam jela v naději, že najdu nějaká vodítka k osudu ostatních včetně Haroldova syna, který se účastnil otcovy výpravy.“

„A našlas?“

Safia vzdychla. „Ne. Vlastně jsem narazila jen na další záhady. Haroldovo tělo bylo v nevysvětlitelném stavu. Jeden z odborníků muzea, který tam jel se mnou, se domnívá, že Harold podstupoval nějaký automumifikační proces, který měl za cíl uchovat jeho tkáň po smrti.“

Painter se nad takovým bizarním pomyšlením zamračil. Napadalo ho tisíce otázek, ale nechal Safii pokračovat bez přerušení.

„Odebrali jsme vzorky tkání a dokončujeme testy, abychom zjistili, co se stalo. Doufáme, že pokud určíme rostliny a látky použité při mumifikaci, pomůže nám to zúžit oblast, ve které Harold strávil poslední dva roky.“

Chytré, pomyslel si Painter.

„Ale jeden posmrtný detail vzbudil jisté obavy – jde o podivné změny v tkáních Haroldova mozku a centrálního nervového systému obecně.“

„V čem podivné?“

„Měl by ses na to podívat sám.“ Ťukla do klávesnice. „Posílám ti soubor: video pořízené přibližně před osmačtyřiceti hodinami asistentem patologa v Káhiře.“

Painter otevřel video, jakmile se stáhlo. Sledoval ruch kolem stolu z nerezové oceli. K videu nebyl žádný zvukový doprovod, ale hned bylo vidět, že skupinu něco rozrušilo. Jedna postava, patrně hlavní patolog, mávla na všechny, ať ustoupí, a přivolala kameramana blíž. Obraz se chvěl, až se ustálil na těle ležícím na stole. Otevřená lebka odhalovala mozek. Místnost náhle potemněla a příčina rozruchu vystoupila do popředí.

Painter přimhouřil oči. „Vidím správně? Vypadá to, jako kdyby vnitřek lebky světélkoval.“

„Přesně tak,“ potvrdila Safia. „Viděla jsem to na vlastní oči, ačkoliv když jsem dorazila do márnice, záře už slábla.“

Video skončilo a Painter upřel pozornost zpátky na Safii. „Víte, co ten jev způsobilo?“

„Ještě ne. Probíhají testy tkání i tělních tekutin. Ale domníváme se, že za tím stojí nějaký biologický nebo chemický činitel, jehož účinkům byl Harold vystaven, ať už náhodou nebo úmyslně. A ať se jedná o cokoliv, je životně důležité, abychom objevili zdroj.“

„Proč?“

„Ze dvou důvodů. Zaprvé jsem dnes ráno volala doktoru Badáwímu, abych ho trochu popohnala ohledně nějakých zpráv, které nám ještě neposlal. Zjistila jsem, že on i celý jeho tým onemocněli. Vysoké horečky, zvracení, svalový třas.“

Painter si vzpomněl na Safiin dřívější časový údaj. „A takhle špatně je jim po pouhých osmačtyřiceti hodinách.“

„První příznak – vysoká horečka – se objevil osm hodin po otevření Haroldovy lebky. Teď se stejné symptomy objevují u rodinných příslušníků. Už je dávají do karantény, ale nemůžeme vědět, kolik lidí už se nakazilo.“

Painter už v Káhiře byl a věděl, jak obtížně se realizují opatření v tak předlidsném, chaotickém městě, zvláště pokud se rozšíří panika.

Dal průchod bezprostřední obavě. „Jak se cítíš ty, Safie?“

„Jsem v pořádku. Během ohledání jsem byla mimo pitevnu. Když jsem vi-

děla podivný stav Haroldova těla, nechala jsem ostatky i všechny vzorky neprodyšně uzavřít.“

„A když tělo dorazilo do Londýna?“

Safia zavrtěla hlavou. „Podnikli jsme předběžná opatření, ale obávám se, že došlo k několika pochybením, než jsme si uvědomili rozsah nebezpečí. Celní úřad v Heathrow ohlásil, že pečeť na Haroldově přepravní rakvi byla během manipulace porušena, buď ještě v Káhiře, nebo cestou.“

Painterovi se sevřel žaludek. Heathrow i káhirské letiště představovaly hlavní mezinárodní křižovatky. Jestli na kterémkoliv z těchto míst došlo k úniku nákazy, mohli mít co do činění s celosvětovou pandemií.

Z obav v Safiiných očích bylo jasné, že si to uvědomuje i ona. „Dva technici, kteří zajišťovali Haroldovo tělo v našich laboratořích, už mají časné příznaky. Dali jsme je do karantény spolu s každým, s kým přišli do styku. Úřady tady i v Káhiře sledují nosiče a zaměstnance letiště, jestli se u nich neobjeví taky. Ještě čekám na hlášení, ale vzhledem k množství byrokratických překážek můžu být poslední, kdo se o tom dozví.“

„Uvidím, co svedu já, abychom získali aktuální zprávy.“

Painter už se v duchu začal probírat seznamem kroků. Nedávno četl zprávu z Massachusettského technologického institutu hodnotící rizika letecké dopravy při šíření chorob. Zpráva dokládala vysoké nebezpečí připomínkou toho, že pandemie chřipky H1N1 v roce 2009 zabila na celém světě 300 000 lidí.

Safia se zamračila. „Měla... měla jsem být opatrnější.“

Painter viděl v jejích očích výčitky a pokusil se je rozptýlit. „Za daných okolností jsi udělala, co jsi mohla. Nebýt tvé prozíravosti, se kterou jsi rychle dala všechno zapečetit, nakazilo by se mnohem víc lidí.“

Safia nepatrně zavrtěla hlavou, jako kdyby jeho útěchu odmítala. „Jednala jsem na základě instinktu, předtuchy..., ale když jsem viděla, co se děje, zmocnilo se mě podezření, proč vlastně Harold podstupoval ten mumifikační proces.“

Painter se v minulosti naučil důvěřovat Safiiným tušením. Její intuice se často ukázala být podivně přesná. „Proč?“

„Myslím, že chtěl ochránit to, co měl v hlavě. Mumifikace měla podle mě proměnit jeho tělo v jakousi nádobu na neznámé činidlo, konzervovat jeho tkáň, zejména po smrti, aby mohly fungovat jako trvalá schránka.“

Schránka, kterou jste neuváženě otevřeli.

Painter si najednou vzpomněl na Safiina dřívější slova. „Zmínila ses, že tě ta věc trápí ze dvou důvodů. Jaký je ten druhý?“

Safia na něj upřeně hleděla z obrazovky. „Protože myslím, že tohle všechno už se stalo.“

17.02 BRITSKÉHO LETNÍHO ČASU LONDÝN, ANGLIE

Safia počkala, až Painter vstřebá její slova, a teprve potom pokračovala. „Když jsem se dozvěděla, že se Harold znovu objevil, stáhla jsem si všechny jeho záznamy a studie, dokonce i ručně psané deníky uložené tady v muzeu. Doufala jsem, že v nich najdu nějakou stopu, kterou jsme v minulosti přehlédli a která nám pomůže vysvětlit jeho zmizení i náhlý návrat.“

„Zjistila jsi něco?“

„Možná..., ale jako významné mi to připadá až zpětně.“

„A co to je?“

„Zprvu musíš chápat, že Harold byl velice výrazná osobnost, tady v muzeu i obecně v akademickém světě. Jako archeolog rád zpochybňoval přijímaná dogmata, zejména v egyptologii. Byl milován i nenáviděn, pro svoje divoké domněnky i pro to, jak vášnivě hájil vlastní názory. Byl vždycky ochotný vyslechnout protistranu, ale pokud měl pocit, že je jeho kolega příliš zakonzervovaný ve svých postojích, dokázal mu obrazně řečeno podtrhnout koberec pod nohama.“

Rty jí zvlínil úsměv, když si vzpomněla na některé z těch živých debat. Jen málo lidí bylo jako on – snad s výjimkou jeho syna Roryho, který se občas nebál otci postavit. Ti dva se často dohadovali dlouho do noci o nějakém historickém nebo vědeckém problému. I když Harold po takových diskusích mívál brunátné tváře, nedokázal skrýt svou hrdost na syna. Přímo mu zářila z očí.

Safii úsměv opět povadl pod tíhou smutku.

Ztratit oba dva...

Potlačila zármutek a nahradila ho ocelovým odhodláním. Jestli existuje naděje, že Rory ještě žije, musí ho najít – dluží to Haroldovi i Jane, která během posledních dvou let neochvějně odmítala přijmout, že její otec a bratr jsou mrtví. Safia měla podezření, že Jane studovala tak pilně, téměř posedle, aby se připravila na výpravu po stopách svých blízkých a aby zjistila pravdu.

Painter obrátil její pozornost zpět k bezprostředním věcem. „Co má s tímhle vším společného profesorova dřívější výstřednost?“

„Jedno egyptologické téma Harolda obzvlášť zajímalo,“ odpověděla Safia.

„Právě v něm se střetával s mnoha kolegy. Týkalo se biblického vyprávění knihy Exodus.“

„Exodus? Druhá Kniha Mojžíšova? O útěku Židů z Egypta?“

Přikývla. „Většina archeologů považuje to vyprávění za báji, za alegorii, nikoliv za historickou událost.“

„Ale profesor McCabe ne?“

„Ne, ten věřil, že se může jednat o pravdivý popis, snad během uplynulých tisíciletí trochu přehnaný a mytologizovaný, ale o nic méně skutečný.“ Safia měla na stole štosy Haroldových terénních deníků plných spekulací, teorií a podpůrných střípků, některých značně tajemných. „Jedním z důvodů, proč vedl tu výpravu do Súdánu, podle mě byla touha podepřít své teorie důkazy.“

„Proč právě tam?“

„To byl celý Harold. Zatímco většina biblických archeologů hledala důkazy na území východně od Egypta a jezdila na Sinajský poloostrov, Harold věřil, že by se nějaké důkazy mohly ukrývat na jihu. Považoval za možné, že menší skupina židovských otroků utekla podél Nilu na jih.“

„A co konkrétně hledal?“

„Jakékoliv známky egyptských ran, zejména na mumiích objevených v téhle odlehle oblasti u Nilu. Harold za tím účelem zaměstnal doktora Dereka Rankina, bioarcheologa, který se specializuje na studium dávných chorob.“

Painter se v křesle opřel. „A teď o dva roky později se profesor McCabe vypotácel z pouště jako přenašeč nějaké nemoci a zároveň jako oběť prapodivného mumifikačního rituálu. Co o tom soudíš?“

„Já nevím.“

„Ale říkala jsi, že nemoc, která se objevila v Káhiře, už řádila někdy v minulosti. Mluvila jsi o egyptských pohromách?“

„Ne.“ Zvedla jeden z Haroldových deníků a nalistovala stránku, kterou si označila lepicím žlutým papírkem. „Před odjezdem na expedici Harold pátral po odkazech z dané oblasti, které by mohly naznačovat přítomnost nějaké choroby nebo nákazy. A v archivech zdejšího muzea našel něco z dob slavných cestovatelů Stanleyho a Livingstonea. Ti dva nezávisle na sobě hledali prameny Nilu a za tím účelem se vypravili hluboko do Súdánu a ještě dál.“

„Jestli si vzpomínám na dějepisné učivo, Livingstone zmizel v pralese a byl považován za mrtvého.“

„Dokud ho o šest let později Stanley nenašel nemocného a zbídačeného v malé africké vesnici na březích jezera Tanganika.“

„Jak to ale souvisí s výpravou profesora McCabea?“

„Harold se stal posedlý těmi dvěma, ani ne tak kvůli jejich slavnému shledání v Africe, jako spíš kvůli jejich pozdějšímu osudu.“

„Proč? Co se s nimi stalo?“

„Livingstone zůstal v Africe až do své smrti v roce 1873. Harolda zejména zaujala skutečnost, že domorodci blízcí Livingstoneovi mumifikovali jeho tělo a teprve potom ho vrátili britským úřadům.“

„On byl mumifikován?“

Safia přikývla. Uvědomovala si podivnost této shody. „Teď je jeho tělo pohřbené ve Westminsterském opatství.“

„A Stanley?“

„Ten se nakonec vrátil do Británie, oženil se s jednou Velšankou a byl zvolen do parlamentu. A tohle období jeho života Harolda zajímalo nejvíc.“

„Proč?“

„Musíš chápat, že Stanleyova proslulost se navždy vážala k Livingstoneově, a proto se s ním často radili ve věci Livingstoneova odkazu. Po Livingstoneově smrti v Africe skončila většina artefaktů nasbíraných během jeho cest tady v Britském muzeu. Některé osobní předměty ale zbyly v jeho sídle a teprve po jeho prodeji koncem devatenáctého století se tyto poslední artefakty dostaly do držení muzea. A Harolda zaujaly především záznamy o *jednom* z nich.“

„O kterém?“

„O talismanu, který cestovateli věnoval jeden domorodec jako výraz díky za záchranu synova života. Předmět byl popsán egyptskými hieroglyfy a podle tvrzení toho domorodce obsahoval vodu z Nilu, nabranou v době, kdy se voda v řece proměnila v krev.“

„Proměnila v krev?“ zopakoval Painter nedůvěřivě. „Mluvíš o Mojžíšových dobách?“

Safia jeho pochyby chápala. Sama reagovala podobně. „Může to být jenom povídačka. Livingstone byl známý křesťanský misionář, který v Africe kázal, kdekoliv a kdykoliv mohl. Je tedy možné, že si domorodec spojitost s Bibli vymyslel, aby potěšil svého křesťanského přítele. Vzhledem k pravosti hieroglyfů byl Harold nicméně přesvědčen, že ten předmět skutečně souvisel s Egyptem.“

„Proč to všechno považuješ za významné? Jakou má ten talisman spojitost s tím, co se děje teď?“

„Kromě nákresu v Livingstoneových osobních dokumentech o něm existuje jediná další zmínka. Nebo jich přinejmenším Harold víc neobjevil. Jde o odkaz na nějakou kletbu, která je s tím talismanem spojena.“

„Kletbu?“

„Artefakt byl tady v muzeu otevřen a studován. Během pár dnů po otevření všechny dotčené osoby onemocněly a zemřely na...“ Nahlédla do deníku, kam Harold opsal záznam o té tragické události. „*Na prudké horečnaté onemocnění doprovázené záchvaty křečí.*“

Odložila deník a podívala se na Paintera. Viděla na něm, že pochopil.

„Zní to jako stejné příznaky, které teď mají pacienti v Káhiře,“ připustil. „A co se tedy tenkrát stalo?“

„To je právě ono. Harold se pokoušel zjistit víc, ale ačkoliv tehdy zahynulo dvaadvacet lidí, nepodařilo se mu najít žádné konkrétní důkazy, které by to potvrzovaly.“

„To je podezřelé i na záznamy z devatenáctého století. Skoro to vypadá, že se někdo snažil všechny stopy zahladit.“

„Harold si to myslel taky. Nakonec aspoň zjistil, že v té věci oslovili Stanleyho. Povolali ho před Královskou společností a kladli mu otázky.“

„Proč?“

„Zdá se, že komunikoval s Livingstonem až do jeho smrti v Africe.“

Painter nakrabatil čelo. „Kde byl Livingstone mumifikován.“

Safia povytáhla obočí. „Pokud je ovšem pořadí událostí kolem jeho smrti správné.“

„Jak to myslíš?“

„Co když Livingstone prošel mumifikací před smrtí jako Harold?“ Pokrčila rameny. „Záznamy jen uvádějí, že Livingstoneovo tělo dorazilo zpátky do Anglie v mumifikovaném stavu. Tehdy by všichni jednoduše předpokládali, že k mumifikaci došlo po jeho smrti.“

„To je zajímavá myšlenka. Ale i kdybys měla pravdu, kam nás tahle linie vyšetřování dovede?“

„Doufám, že k místu, kde Harold a ostatní zmizeli. Je možné, že něco odhalil – buď tady v muzeu, nebo v terénu – a to ho přivedlo ke zdroji téhle nemoci. Netuším, co se stalo potom, ale objevení zdroje nám třeba prozradí, kde jsou ostatní.“

„A to se nezmiňujeme o tom, že pokud se současná epidemie rozšíří, nalezení zdroje může být životně důležité pro léčbu.“ Painter se na ni upřeně zahleděl. „Co můžu udělat?“

„Budu vděčná za jakoukoliv pomoc.“ Vážně se na něj podívala a zkusila sformulovat svoje obavy do slov. „Můžeš to nazvat předtuchou, ale myslím, že zatím vidíme jen špičku toho zatraceného ledovce.“

„Asi máš pravdu.“

„A taky se bojím, že nám dochází čas. Harold se objevil na poušti skoro před dvěma týdny.“

Painter chápavě přikývl. „Což znamená, že jeho stopa na té poušti rychle chladne.“

„Požádala jsem Jane – Haroldovu dceru –, aby prohledala krabice s osobními listinami jejího otce, jestli neobjeví další vodítka. Vědci se mezitím snaží izolovat původce nemoci.“

Painter přikývl. „Můžu poslat tým, který vám pomůže v Londýně. Taky budeme potřebovat někoho v Súdánu, aby se pokusil zjistit, odkud se Harold vynořil.“

Safia viděla, jak Painter soustředěně přemýšlí. Než stačili domluvit další plány, dveře do její pracovny se otevřely.

Já myslela, že jsem zamkla...

Otočila se v křesle ke dveřím – a uvolnila se, když uviděla, že to je mladá kurátorka, postdoktorantka Carol Wentzelová. „Co potřebu...?“

Za dívkou se objevil neznámý muž, protlačil se kolem ní do pracovny a namířil na Safii pistolí.

Zvedla ruku, ale bylo pozdě.

Z hlavně vyšlehly dva záblesky a Safii vykvetla v prsou bolest. Zalapala po dechu a otočila se zpátky k počítači a šokovanému Painterovi. Natáhla k němu ruku, jako kdyby jí mohl nějak pomoci.

Za zády se jí ozvalo ostré vyštěknutí. Kolem ucha jí prosvíštěla kulka a roztržila obrazovku pod její dlaní. Obraz okamžitě potemněl – a o chvíli později i zbytek světa.

3. KAPITOLA

30. KVĚTNA 18.24 BRITSKÉHO LETNÍHO ČASU
ASHWELL, HERTFORDSHIRE, ANGLIE

Jane McCabeová bojovala s duchy strašícími v podkroví. V chatě, která patřila její vlastní rodině, si najednou připadala jako cizinka. Všude, kam se ve stísněném, pavučinami ověšeném prostoru obrátila, viděla připomínky toho, co je pryč. Stará, červotoči proděravělá skříň pořád obsahovala matčiny šaty. V koutě leželo staré sportovní náčiní bratra Roryho: zaprášená kriketová pálka, zpola splasklý fotbalový míč a dokonce i roztrhaný rugbyový dres z jeho školních dnů.

Nad tím vším se ale vznášel jeden přízrak, stín, před nímž nikdo z nich nemohl uniknout za života, a teď dokonce ani ve smrti. Chatě dominoval její otec. Byly tu vyskládané hory starých pořadačů, některé až z otcových univerzitních studií, stohy knih a terénních deníků.

Na žádost doktorky al-Mázové už Jane prošla nejméně zaprášené krabice z posledních dvou či tří let před otcovým zmizením na poušti. Podala je dolů Dereku Rankinovi, který právě v kuchyni procházel jejich obsah a pátral po nějakém vodítku k osudu jejího otce a bratra.

Ten úkol jí připadal marný, ale bylo to lepší, než sedět a snažit se přijmout otcovu smrt i záhady kolem stavu jeho ostatků.

Je lepší zůstatvat v pohybu.

Protáhla si ztuhlá záda a vyhlédla z malého podkrovního okna na vesnici Ashwell tvořenou malebným shlukem středověkých chat a domků s doškovými střechami a stěnami ze dřeva a omítky. Ze svého vyvýšeného místa viděla čtverhrannou věž farního kostela ze čtrnáctého století, odkud se linuly tiché akordy. Posledních deset dní tu probíhal každoroční ashwellský hudební festival. Dnes ovšem skončí velkou Sborovou večerní pobožností.

Zahledla se ke starobylé zvonici s úzkými střílnami zakončené olověným hrotem namířeným k nebi. Vzpomínala si, jak ji před dvanácti lety otec vzal do toho kostela a ukazoval jí středověké graffiti. Nápisys psané latinou a ranou angličtinou vyprávěly o pohromě v podobě Černé smrti, která postihla vesnici

ve 14. století. Jako dítě si uhlém pořídila kopie několika reliéfních nápisů. Cítila přitom zvláštní spřízněnost s těmi dávno mrtvými písaři. Tyto chvíle dost možná zasely semínka, jež ji později přiměla jít v otcových šlépějích a vydat se na archeologickou dráhu.

Odvrátila se od okna i od zvuků veselí doléhajících k ní od festivalu a podívala se přes podkroví plné stínů jejího otce. Vybavovala si jeden nápis z kostela, zkopírovaný z boku sloupu. Neměl nic společného s Černým morem, ale v tuhle chvíli jí připadal obzvlášť případný.

„*Superbia precipit fallum*,“ pronesla a představila si latinská slova na stěně. Pýcha předchází pád.

Jane otce milovala, ale uvědomovala si i jeho chyby. Dokázal být tvrdohlavý a paličatý, pokud šlo o to, v co věřil, a rozhodně se nevyhýbal hříchu pýchy. Věděla, že ho do pouště poháněla arogance stejně jako touha po vědění. Jeho názory na biblický exodus byly v rozporu s názory většiny kolegů a vystavily ho posměchu i odmítání. A ačkoliv ukazoval světu sebejistou a sebevědomou tvář, Jane věděla, že se přezíráním ze strany kolegů užívá. Byl odhodlaný dokázat, že jeho teorie je správná – ve jménu dějin, stejně jako ve jménu vlastní pýchy.

A podívej, jak jsi dopadl – ty i Rory.

Zlostně zařala ruku v pěst, na okamžik přemožená žalem. Pod tím vším ji však poslední dva roky trápilo ještě něco hlubšího. Provinilost. To byl jeden z důvodů, proč se jen zřídkakdy vracela sem do prázdné rodinné chaty a nábytek nechávala zakrytý plachtami. Ačkoliv se z Londýna do Ashwellu dalo dojet za necelou hodinu vlakem, ona si pronajala garsoniéro v centru hlavního města. Říkala si, že je to kvůli blízkosti univerzity, ale znala pravdu. Bylo příliš bolestné jezdit sem. Nakonec ji k tomu přiměla až žádost doktorky al-Mázové.

Z kuchyně pod ní se ozval výkřik. „Myslím, že jsem něco našel!“

Jane se ulevilo, že může uniknout zdejšími duchům, a rychle přešla k zářím z otevřených padacích dveří. Sestoupila po žebříku do chodby v prvním patře a proběhla kolem zavřených dveří do ložnic na schody k přízemí.

Prošla salonkem do malé kuchyně, kde Derek roztáhl všechny závěsy na oknech. Po dlouhém pobytu v šeru musela na slunečním světle přimhouřit oči. Několikrát zamrkala, aby se přizpůsobila. Ten jas jí za daných okolností připadal nepatřičně veselý.

Derek seděl u kuchyňského stolu, obklopený krabicemi z podkroví. U lokte měl štosy knih a deníků spolu s hromádkou volných papírů. Svlékl si sako a vyhrnul si rukávy košile.

Byl o šest let starší než ona. Otec ho vzal pod svoje křídla, pomáhal mu při studiu na univerzitě a nakonec ho lákal do pouště. Jako mnoho jiných lidí Derek nedokázal odolat síle jeho osobnosti. Nakonec trávil mnoho dní v rodné pracovně a přes noc často přespával na pohovce.

Tehdy Jane jeho rušivá přítomnost nevadila, zejména když onemocněla matka. S Derekem se vždycky dalo mluvit – byl ochoten ji vyslechnout, když neměla nikoho jiného. Rory bohužel její pocity nesdílel. Bratrovi mladý chráněnc v jejich středu odjakživa vadil – zjevně ho považoval za konkurenta, pokud šlo o otcovu pozornost a, což bylo ještě důležitější, chválu.

Teď se Derek skláněl nad jakousi knihou vázanou v kůži. Podle popraskaného povrchu se zdálo, že je podstatně starší než cokoliv, co napsal její otec. Přistoupila k němu a všimla si denního strniště na jeho bradě a tvářích. Ani jeden z nich se od návratu z Egypta moc nevyspal.

„Co jsi našel?“ zeptala se.

Otočil se k ní a zazubil se. Úsměv mu prozářil opálenou tvář a zvýraznil vějířovité vrásky kolem očí. Zvedl velkou bichli. „Mám dojem, že tvůj otec tohle šlohnul z knihovny v Glasgow.“

„V Glasgow?“ Zamračila se. Její otec opravdu několikrát jel do Skotska, než obrátil svou pozornost k Súdánu.

„Pojď se podívat,“ pobídl ji Derek.

Otevřel knihu na stránce založené kouskem papíru a Jane se mu naklonila přes rameno. Přitom ucítila vůni jeho kolínské, nebo možná šamponu. V každém případě jí ta vůně pomohla vyčistit nos od zbytků zatuchlého pachu v podkroví.

„Podle katalogového čísla pochází z Livingstoneova archivu na Glasgowské univerzitě,“ řekl Derek, „kde uchovávají většinu jeho listin. Tenhle konkrétní svazek obsahuje kopie jeho korespondence od prvních let průzkumu Zambezi v jižní Africe až po pozdější roky, kdy hledal prameny Nilu. Tvůj otec si založil oddíl s Livingstoneovými dopisy Henrymu Mortonovi Stanleymu, který ho, jak je všeobecně známo, našel v nejtemnějších hlubinách Afriky.“

Jane si zvědavě přitáhla židli a sedla si vedle Dereka. „Co se v těch dopisech píše? Proč se o ně otec tolik zajímal?“

Derek pokrčil rameny. „Většina vypadá neškodně, prostě korespondence dvou starých kamarádů, ale když se podíváš na tyhle označené stránky, najdeš tam i Livingstoneovy biologické a anatomické nákresy. Tvůj otec označil konkrétně tuhle stránku. Zaujalo mě to kvůli taxonomickému zařazení toho broučka. Podívej.“

Jane se k němu naklonila, až se jejich ramena dotkla, a upřela zrak na ručně vyvedený nákres.

Livingstone ho zachytil do působivých detailů. Nákras zobrazoval brouka se složenými i roztaženými křídly. Jane nahlas přečetla latinské jméno a nakrčila nos. „*Ateuchus sacer*. Nerozumím. Proč je tenhle brouk důležitý?“

„Protože ho nepojmenoval nikdo jiný než Charles Darwin.“ Derek na ni povytáhl obočí. „Označoval ho taky jako *posvátného brouka Egypťanů*.“

Jane pochopila. „To je skarab.“

„Dnes klasifikovaný jako *Scarabeus sacer*,“ doplnil Derek.

Jane začínala chápat otcův zájem. Staří Egypťané uctívali tohoto malého koprofágního brouka, protože měl ve zvyku vytvářet z výkalů kuličky. Věřili, že tento zvyk je obdobný činnosti boha Chepriho – rané verze Re –, jehož každodenním úkolem bylo koulet přes oblohu slunce. Symboly skarabů lze najít napříč egyptským uměním i písemnictvím.

Sklonila se ještě blíže ke staré knize. „Jestli táta zkoumal historii talismanu, který Livingstone dostal, dává smysl, že se zajímal o všechno v Livingstoneových poznámkách a denících, co souviselo s Egyptem.“ Opřela se zády o židli. „Ale proč by tu knihu kradl? To se mu vůbec nepodobá.“

„Nevím. Jsou tu další označené stránky. Nejvíce ho zajímaly dopisy s nákrasy.“ Derek zavřel knihu a přitáhl si terénní deník. „Divné je, že v měsících před odjezdem do Súdánu se tím talismanem stal přímo posedlý. Přitom mně se o něm ani slovem nezmínil. Jen mi dal za úkol, abych na mumiích ze záchranného archeologického výzkumu v Súdánu hledal konkrétní příznaky nemoci.“

„A našel jsi je?“

„Ne.“ Derek si vzdychl. „Mám pocit, jako kdybych tvého otce zklamal.“

Jane se dotkla jeho lokte. „Není to tvoje chyba. Táta vždycky chtěl... ne, přímo *potřeboval* důkaz na podporu své teorie o Exodu. Nedovolil by, aby mu cokoliv stálo v cestě.“

Derek se pořád tvářil nespokojeně. Otevřel deník. „Tvůj otec si o tom talismanu psal podrobné poznámky. Muzeum ho po tolika nevysvětlitelných úmrtích spálilo, ale on objevil jeho zpodobnění uhlím s kopií hieroglyfů z jeho spodní strany a zaznamenal si vše do deníku.“

Ukázal jí příslušnou stránku. Jane okamžitě poznala otcovo úhledné písmo. Nahoru přilepil malou fotokopii původního nákresu.

„Vypadá to jako *aryballos*, nádoba na olej,“ řekla Jane. „S dvojitou hlavou. Na jedné straně je zřejmě lev a na druhé obličej egyptské ženy. Zvláštní.“

„Podle popisu byl artefakt vytvořen z egyptského fajánse s tyrkysově modrou glazurou.“

„Hm..., to dává smysl. Zvlášť pokud účelem nádoby bylo uchovávat vodu.“ Egyptský fajáns byl raný typ keramiky ze směsi křemene, písku a hlíny. Po vypálení v peci měl blíž ke sklu než ke skutečné keramice. „Jak byla velká?“

„Údajně přibližně patnáct centimetrů vysoká a mohla pojmout zhruba půl litru tekutiny. Při jejím otvírání muzeum odlomilo kamennou zátku přilepenou ztvrdlým pryskyřičným voskem.“

„Aby byla vodotěsná.“

Derek přikývl. „A podívej se sem dolů. Tvůj otec tu obkreslil hieroglyfy ze spodní strany nádoby.“

Jane je poznala, aniž by musela nahlížet do nějaké knihy, a nahlas je přečetla. „Iteru.“

„Egyptský výraz pro řeku.“

„A zároveň jejich jméno pro Nil.“ Promnula si čelo. „To asi podporuje tvrzení toho domorodce, který Livingstoneovi ten *aryballos* dal.“

„Že voda uvnitř pochází z Nilu.“

„Když se proměnila v krev,“ připomněla mu Jane. „První z Mojžíšových deseti ran, které dopadly na Egypt.“

„Když už o nich mluvíme...“ Derek obrátil list na další stránku, kde Janein otec zapsal seznam všech deseti pohrom.

1. Voda v krev
2. Déšť žab
3. Přemnožení komárů
4. Přemnožení much
5. Dobytčí mor
6. Vředy
7. Bouře s krupobitím a ohněm
8. Přemnožení kobylek
9. Tři dny temnoty
10. Smrt prvorozených

Seznam byl chronologický, ale její otec z nějakého důvodu zakroužkoval sedmou pohromu: bouří s krupobitím a ohněm.

Derek postřehl, jak se Jane mračí. „Co to podle tebe znamená?“

„Nemám zdání.“

Oba polekalo zazvonění pevné linky.

Jane podrážděně vstala – předpokládala, že volá doktorka al-Mázová, aby z nich vymámila nějaké odpovědi. Zatím však objevili jen další záhady. Přistoupila ke starému telefonu na kuchyňském pultu a zvedla sluchátko.

Než se stačila ohlásit, ozval se naléhavý hlas. „Jane McCabeová?“

„Ano. Kdo volá?“

„Jmenuju se Painter Crowe.“ Volající mluvil rychle, se zřetelným americkým přízvukem. „Jsem přítel Safie al-Mázové. Někdo ji před víc než hodinou napadl v muzeu.“

„Cože? Jak?“ Jane se pokoušela vstřebat nenadálou novinku.

„Ostatní jsou mrtví. Jestli jde o vašeho otce, můžete být na radě vy. Musíte někam do bezpečí.“

„Ale co...?“

„Prostě zmizte. Třeba na policejní stanici.“

„Ve vesnici žádná není.“

Nejbližší policisté působili v sousedním Letchworthu nebo Roystonu – a Jane neměla auto. Přijeli sem s Derekem vlakem.

„Tak jděte někam na veřejnost,“ naléhal volající. „Někam mezi lidi, kde bude hrozit menší nebezpečí, že na vás někdo zaútočí. Pomoc už je na cestě.“

„Co se děje?“ ozval se Derek od stolu.

Vykuleně se na něj ohlédla a horečně přemýšlela. „No..., za rohem je hospoda. Bushel a Strike.“

Podívala se na hodinky. Bylo po sedmé hodině, takže by tam mělo být plno.

„Jděte tam!“ pokynul volající. „Hned!“

Linka ztichla.

Jane se zhluboka nadechla a bojovala s rostoucí panikou.

Jestli měl pravdu s mým tátou...

Ukázala ke stolu. „Dereku, vezmi otcův deník a tu knihu z Glasgow. Všechno, co by podle tebe mohlo být důležité.“

„Stalo se něco?“

Jane k němu přiskočila, aby mu pomohla nacpat knihy do batohu. „Jsme ve velkém maléru.“

19.17

Derek podržel Jane dveře. Pokoušel se pochopit, co se děje. Celé mu to připadalo těžko uvěřitelné.

Počkal, když se Jane zastavila na verandě a rozhlédla se po zarostlé předzahrádce a úzké uličce za nízkým cihlovým plotem. Slunce viselo nízko nad obzorem a vrhalo na cestu hluboký stín.

„O co jde?“ naléhal Derek. „Kdo by po tobě mohl jít?“

Nikde nebyla vidět žádná zjevná známka nebezpečí, a tak Jane zamířila k železné brance, která se otvírala na Gardiners Lane. „Nevím. Možná nikdo. Možná ti samí, co napadli doktorku al-Mázovou a ostatní v muzeu.“

Derek si povytáhl batoh na rameno a vyšel za Jane na ulici. Starost o přátele a kolegy v muzeu posilovala jeho odhodlání udržet Jane v bezpečí.

„Můžeme věřit tomu chlápkovvi, co volal?“ zeptal se.

Jane se na něj podívala a na vteřinku se nad jeho otázkou zamyslela. „Podle mě... podle mě ano. Navrhl, abychom šli někam mezi lidi. To nezní, že by se nás snažil nalákat do pastí.“

To byla rozhodně pravda.

„Když nic jiného,“ dodala Jane, „dala bych si pivo. Abych se uklidnila.“
Věnovala mu mírný úsměv a Derek jí ho oplatil.

„Jelikož je to ze zdravotních důvodů,“ odpověděl, „první rundu platím já.
Koneckonců jsem doktor.“

Loupla po něm očima. „Máš doktorát z archeologie.“

„Z bioarcheologie,“ opravil ji. „To je skoro tak dobré jako skutečný lékař.“
Obrátila oči v sloup a mávla před sebe. „Tak jen předepisujte, pane doktore.“

Po krátké cestě dospěli k uličce vedoucí na zadní dvorek místního hostince.
Hospoda Bushel a Strike stála na Mill Street naproti budově kostela Panny Marie a parku, který ho obklopoval. Nad hostincem bylo vidět horní polovinu kostela s vysokou věží ozařovanou posledními slunečními paprsky toho dne.

Na zadní dvorek hostince už nicméně padlo šero. U většiny stolů seděli v přítomí hosté a z otevřených dveří hostinské místnosti sem doléhal hukot rozhovorů.

Známé zvuky hlasů přerušované smíchem trochu oslabily Derekovy obavy z neznámé hrozby. V minulosti sem často chodil s Janeiným otcem a nejednou se zdrželi do zavírací hodiny, než odklopýtali zpátky k chatě.

Přijít sem bylo jako vrátit se domů.

Slyšel i ženský zpěv – hlas se k nim nesl od kostela přes ulici a připomínal, že dnes končí zdejší hudební festival.

Není divu, že je hospoda tak plná.

Za daných okolností je to ovšem asi dobře.

Spolu s Jane odspěchali za zvuky veselí a prošli brankou v dřevěném plotě kolem zadního dvorku. Dospěli až ke dveřím do hostince, aniž by je napadl neznámý útočník, a brzy už seděli u baru se dvěma pivy. Několik místních lidí poznalo Jane a přišlo jí vyjádřit soustrast. Zpráva o opětovném objevení jejího otce a jeho smrti pronikla do všech hlavních novin a nepochybně se z ní stal námět mnoha místních rozhovorů.

Jane se svěšenými rameny upíjela pivo – pozornost a opakované připomínky její ztráty ji zjevně znervózňovaly. Nechovala se vyloženě nezdvořile, jen s nuceným úsměvem prkenně přikyvovala, když jí někdo vyprávěl nějakou příhodu s otcem. Derek se nakonec posunul, aby ji oddělil od ostatních a poskytl jí aspoň trochu soukromí.

Kromě toho sledoval hlavní vchod a obezřetně si prohlížel každého nově přichozícího. Všiml si, kolik sem díky festivalu chodí cizích lidí. Po tři čtvrtě hodině nicméně začínal mít pocit, že se volající spletl, nebo že byl přehnaně

opatrný. Nezdálo se, že by hrozilo nebezpečí nebo že by se někde skrýval nějaký nepřítel.

Vtom dovnitř vpadl rozrušený muž.

„Hoří!“ vykřikl a ukázal ven.

O zlomek vteřiny později se přihrnuli hosté ze zadního dvorku se stejnou zprávou. Všichni vyběhli na Mill Street. Jane s Derekem následovali za ostatními. Dav vzrušených lidí jimi smýkal a nakonec je rozdělil.

„Jane!“ zavolal Derek.

Mezitím padla noc a teplota prudce poklesla. Derek se potácel středem temné ulice a rozhlížel se. O kus dál šlehalo k obloze plameny a ozařovaly sloup černého kouře.

To není možné...

Konečně si všiml Jane pár metrů před sebou. Stála zády k němu. Prodral se k ní a objal ji paži. Měla děsivě prázdný výraz – i ona poznala pravděpodobný zdroj požáru.

„To je náš dům,“ zašeptala.

Sevřel ji pevněji.

„Podpálili ho.“

Derek se podezřívavě rozhlížel. Vysoké plameny osvětlovaly ulici a hemžící se dav pekelnou září. Vesnicí znělo houkání hasičských vozů, které ještě zvyšovalo obavy a pocit naléhavosti.

„Musíme odtud zmizet,“ varoval Jane a odtáhl ji o několik kroků zpátky.

Jestli někdo založil požár v její chatě, jistě chtěl zničit výzkumy jejího otce. Ba-toh na ramenou mu náhle ztěžkl. Jeho obsah teď byl ještě důležitější, ale zůstával na okraji jeho zájmu. Jestli protivníci chtějí zlikvidovat všechny spojitosti s životem a prací profesora McCabea, vysoko na jejich seznamu je ještě jeden terč.

Jeho dcera.

Derek ji otočil zády k požáru. „Musíme...“

Někdo ho popadl za rameno a odstrčil ho stranou. Bylo to tak nenadálé, že se o několik kroků odpotácel. Nad Jane se tyčila hrozivá postava. Obr s drsným obličejem vypadal jako zjevení z noční můry.

Derek se přesto odmítl vzdát. Vrhł se na útočníka, aby bránil Jane – vzápětí ho zasáhla obrova pěst, která mu zvrátila hlavu dozadu. Ozvalo se křupnutí kosti, v obličejí mu vystřelila bolest a před očima se mu zajiskřilo.

Skácel se tvrdě na zem.

MLžným oparem viděl, jak obr táhne Jane pryč.

Ne...

4. kapitola

30. KVĚTNA 15.54 VÝCHODNÍHO LETNÍHO ČASU
WASHINGTON, D. C.

Kathryn Bryantová ještě neviděla svého nadřízeného tak rozrušeného. Ze své kanceláře měla výhled do komunikační centrály podzemního velitelství Sigmy a sledovala, jak ředitel Crowe přechází v sousední místnosti sem a tam. Pohled mu oplácely monitory a telekomunikační stanice rozmístěné do pís-mene U, jako kdyby se vysmívaly jeho bezmoci.

„Vypadá to, že chce prošlapat díru do patra pod sebou,“ poznamenal Katin manžel. „Do příštího kelímku kafe bys mu asi měla podstrčit trochu vália.“

„Vím, že to myslíš jako vtip, Monku, ale možná na to dojde.“

Kat si přešla prstem po malé jizvě na bradě. Byl to nervózní tik a odraz její touhy dělat víc než vyřizovat telefonáty a monitorovat výstupy z různých zpravodajských agentur. Jako zástupkyně ředitele ale znala svoje místo. Do Sigmy ji přetáhli od zpravodajské služby vojenského námořnictva a na světě žilo jen málo odborníků, kteří by se jí mohli rovnat.

„Něco dalšího z Káhiry?“ zeptal se Monk.

„Samé špatné zprávy.“

Ohlédla se na manžela. Monk Kokkalis byl o několik centimetrů menší než ona, s postavou připomínající buldoka. Tento dojem ještě posilovala vyholená hlava a skutečnost, že se neobtěžoval napravit nos vychýlený dávnou zlomeninou. Před třemi hodinami, když byl vyhlášen poplach, Monk trénoval ve zdejší tělocvičně, takže měl na sobě pořád tenisky, tepláky a maskáčové tričko s logem Zelených baretů – dvojici překřížených šípů a šavlí – na hrudi. Při pohledu na něj by málokdo pochyboval o letech strávených ve Speciálních silách, ale mnozí podceňovali jeho bystrou inteligenci, ukrytou pod boxerským zevnějškem.

Sigma a DARPA si cenily Monkovu odbornost na poli lékařství a biotechnologií. Pro DARPU však byl Monk spíš něco jako pokusné morče. Před časem v akci přišel o ruku a postupně dostával čím dál pokročilejší protězy s tím, jak postupovala technologie. Jeho současná ruka byla připojena k nervovému implantátu, který mu umožňoval ještě jemnější ovládání prstů.

Právě si pohrával s připojením na zápěstí – zjevně si na nejnovější protězu pořád ještě zvykal. „Co konkrétně myslíš těmi špatnými zprávami, Kat?“

„V Káhiře panuje vyložený zmatek.“

„A co karanténa?“

Kat si odfrkla. „I před touhle krizí byla káhirska zdravotní infrastruktura dost chabá a pohotovostní složky nejsou o moc lepší. Jestli se situace ještě zhorší, bude to jako hasit stepní požár stříkáci pistolkou.“

„A případy v Anglii?“

„Zatím...“

Na monitoru se objevila mezioborová aktualizovaná zpráva s červenou hlavičkou od Úřadu pro kontrolu a prevenci nemocí. Kat ji rychle proletěla.

Monk si všiml, jak přitom ztuhla. „Žádné zlepšení?“

„Ne. Řada zaměstnanců letiště v Káhiře i v Londýně hlásí vysokou horečku.“ Ohlédl se na Monka. „Včetně letušky Britských aerolinek.“

„Zdá se, že králík už je skoro z klobouku venku.“

„Ta zpráva je jen předběžná. Ještě není potvrzeno, že jde o stejnou nemoc, která postihla zaměstnance márnice v Egyptě, ale nesmíme sedět se založenýma rukama. Budu muset koordinovat a mobilizovat řadu zdravotních agentur, tady i v zahraničí.“

Zavrtěla hlavou. Mezinárodní byrokracie takové snahy zbytečně zpomalovala. Přistihla se, že si opět přejíždí prstem po jizvě na bradě, a přiměla se spustit ruku ke klávesnici.

Painter za oknem znovu přešel po komunikační centrále. Kat věděla, že by byl raději v Londýně než na velitelství Sigmey v bludišti starých krytů z druhé světové války pod Smithsonianým hradem. Tato poloha umožňovala Sigmě rychlý přístup k politickým špičkám i nejdůležitějším vědeckým ústavům a laboratorům v zemi. Na tom však Painterovi momentálně nezáleželo. Chtěl být nahore, v terénu, a vést pátrání po lidech, kteří napadli Britské muzeum.

Kat ze staré složky znala ředitelovy minulé kontakty se Safí al-Mázovou. Ta žena pro něj byla důležitá. Jako kdyby Painter slyšel její myšlenky, přistoupil k jednomu počítači a pustil si konferenční rozhovor s doktorkou.

Kat si ho přehrála už čtyřikrát. Byl na něm vidět maskovaný útočník, který vpadl do Safiiny pracovny a střílel ji ze zbraně, v níž poznali uspávací pistoli Palmer Cap-Chur. Dvě šípky s pírký ji zasáhly přímo do hrudi. Muž potom prostřelil obrazovku obyčejnou pistolí, s níž zabil dva zaměstnance muzea včetně mladé asistentky kurátora, která se krátce mihla na záběrech webkamery.